

Dvisavaitinis iliustruotas Jaunimo Laikraštis. Lietuvos Vyčių Organizacijos Organa

Tomas VI.

Sausio-January 25 d., 1919 m.

No. 1 (58)

Entered as Second Class Matter Oct. 23, 1915 at the P. O. at Chicago, Ill.
Under Act of March 3, 1879.

Published and distributed under permit (No. 528) authorized by the Act of October 6, 1917, on file at the Post Office of Chicago, Illinois. By the order of the President, A. S. Burleson, Postmaster General.

"VYTIS" (The Knight)

Published Semi-Monthly by the LIETUVOS
VYČIAI (Knights of Lithuania).

SUBSCRIPTION RATES:

Yearly\$2.00
6 Months 1.00
In Foreign Countries Yearly..... 2.50
Advertising rates on application. All communications must be addressed:

"VYTIS"
3261 So. Halsted St., Chicago, Ill.

"VYTIS"

Jaunimo Dvisavaitinis Laikraštis

Leidžia Lietuvos Vyčiai.

PRENUMERATA:

Metams\$2.00
Pusmečiui 1.00
Pavienis Numeris10
Į Užrubežį Metams 2.50

"VYTIS"
3261 So. Halsted St., Chicago, Ill.

Gana Kampininkauti.

Buvo nemaža priežaščių, dėl kurių ligšiol skurdome po svetimomis pastogėmis.

Vyčių spaustuvė nutarta įsteigti trys metai atgal. Kiekvienų metų Seimai tą užmanymą užgirdavo, išreikšdavo vis troškimą, kad spaustuvė greičiau būtų įsteigta ir kad Vyčių organizacija susilauktų sau tinkamo Centro.

Bet išsiskirstys atstovai iš Seimo, praneš tuos nutarimus ir nurims-nutils, it viską atlikę. Jei kur spaustuvės reikalą imdavo plačiau kliubinti, tuoj susiveldavo sukuryr įvairių nuomonių, ku-

ris apsisukęs apie galvas, užmėsdavo sumanymą užkampin. Vieni ligšiol manėme ir sakėme, kad spaustuvė Vyčiams nereikalinga. Užsibaigs karė, daug paties gyviausio ir veikliausio jaunimo išvažiuos į Lietuvą, čia palikusiems gal nerupės nei ta spaustuvė, nei organizacija.

Nei kalbos nėra, kad po visų audrų nusiblaivius karės sudrumstoms padangėms, daug mūsų čia gyvenančio jaunimo grįš, važiuos tėvų žemėn, ten darbuoties, kelti Tėvynės gerovę. Bet kad daug ir čia liks, tai ir apie tai kalbos nėra. Net ir dabar manančių ir

besiruošiančių važiuoti dauguma tą padarys už metų, antrų, už kelių. Ypatingai nesisukubins važiuoti čia augantis jaunimas, kurio skaičius labai didelis. Atsiverkime mūsų parapijinių mokyklų duris, pamatysime tukstančius bernaičių ir mergaičių. Ta jauna tautos atžala nenuvys ir nenukris nuo tautos medžio, jei į ją atkreipsime reikalingą dėmesį, jei jai padėsime tvirtą tautišką papėdę.

Ambicijos būti lietuviais pas čia augantį jaunimą yra užtektinai. Jis labai rimtai dedasi prie tautinio darbo, inešdamas daug rimtumo, švelnaus tono, inteligencijos. Patrijotizmo žvilgsniu ir-gi nežemiau stovi už europiečius. Štai, kada mūsų Tėvynės kritingiausioje valandoje pradėjome dairyties pagalbos, ėmėme kalbėti apie lietuvių karuomenę, tai ši obalsi čia augęs jaunimas daug prielankiau sutiko ir matėsi daug pasirūžusių stoti į jos eiles. Tuo tarpu ne vienas europietis, net turįs pretensijos afišuoties patrijotu, šaldė sumanymą ir jam kenkė. Čia augūsis jaunimas ir sucicilikėjimo intekmėms ne taip lengvai pasiduoda, kaip atvykę iš Europos.

Užtad, kaip nerimtai elgtumės, jei sakdami, kad mes mylime Tėvyne, jai taupome materijales ir morales jėgas, todėl nesteigiame čia spaustuvės, kuriai ir-gi reikia tokių jėgų. Taip elgdamiesi padarytume didelę klaidą ir Tėvynei būtų didelė skriauda, nes užmirštume ir apleistume vietinio jaunimo reikalus, palikdami jį be tautinės papėdės. Tad įrengkime jaunimo Centrą, įsteigkime spaustuvę, kad pradėjus laisvoje Tėvynėje tautos darbą, galėtume sudaryti tvirtą ryšį su išėivijos jaunimu iš kurio gautume medžiaginių ir moralių spēkų. Išaušus Lietuvos laisvės aušrai, tenaitinis jaunimas ims sparčiai organizuoties. Tas krutėjimas rūpės, jį seks vietinis jaunimas. Čia atsiras ir reikalingų vadų, kurie mokės ir sugebės atstovauti vietinį jaunimą ir jį vesti sulyg tautos dvasios.

Toliau Vyčiams reikalingas tinkamas laikraštis — organas. Patyrimas pilnai intikrino, kad be nuosavos spaustuvės pagaidaujamo organo turėti negalima. Kas su spaudos darbais šiek-tiek turėjo reikalų, žino, kaip šiandien dažnai yra labai sunku gėidžiamu laiku gauti padarytą net mažą darbą. Spaustuvininkas gražiai prižada padaryti į tą laiką, kada jo prašoma, o padaro daug vėliau, o kai-kada ir suvis nepadaro. Gi mūsų dabartinis organas "Vy-tis" jau gana stambus spaudos darbas, tai nei nenuostabu, kad jis savaite arba ir dviem padaromas paskiau užbriežtojo laiko.

Givename svarbią valandą. Mamento nuotikiai retkarčiais gyvai tampo mūsų mintis. Čia mūsų Tėvynė, nesusėėjusi pakilti iš griuvėsių ir pelenų, vėl visomis pusėmis draskoma, plėšiama. Čia bolševikų gaujos siaučia po Lietuvą, ją plėšia, platiną išgastį ir nusiminimą, čia užgrobimo norais pasvaigusių lenkų praskėsti nagai tyko ją užgrobti. Norėtusi apie kiekvieną pavojų, apie kiekvieną naują priešų užsimojimą kalbėti, budinti, šaukti vienybėn, darban ir kovon už Tėvynės ir tautos teises ir ateitį. Ar šiaip ar taip, jaunimo rolė čia didelė. Juk ne kas kitas, tik jaunimas pirmas eitų aukoti savo gyvastį ir kraują už tautos nuoskaudas ir skriaudas. Ir ligšiol ant Tėvynės aukuro didžiausią auką sudėjo jaunimas. Desėtkai jaunų pajėgų krito mušių laukuose, desėtkai tukstančių malonią ir gražią sveikatą išmainė ant amžinų nedateklių.

Vyčiai atstovauja organizuotą išėivijos jaunimą. Jų žingsnis ar žygis sekamas tukstančių iškrikusių — dar neorganizuotų jaunuolių. Vyčiai Tėvynės reikalus augštai stato ir už juos aukojasi. Vienas upas, viena mintis ir pasirūžimas mus daugelyje atvėjų padarytų daug žymesniais ir mūsų darbas būtų daug reikšmingesnis, jei laiku ir į momento pačią širdį galėtume

tinkamai atsiliepti. Dabar-gi atsiliepi, o tavo balso aidas pasigirs tada, kada jis neturi nei prasmės, nei vertės. Sekamas momentas ar nuotikis savo pėdsaku užstojo ir užtrynė jį.

Pačios organizacijos reikalai stumtstumia prie nuosavo kampo. Kad mūsų organizacija ir neaugtų jau daugiau, visvien jos kiti aprupinti negali. Neturime tinkamo kampo, neturime vietos krauti tiems veikalams, kuriuos Seimai nutaria įrengti.

Atsižvelgiant į visas tas negeistinas sąlygas, kurios supa mūsų organizaciją neturint nuosavos spaustuvės, Centro Valdya galutinai nusprendė padaryti greitą žingsnį prie jos (spaustuvės) įrengimo. Ji ingaliojo "Vyčio" redaktorių — Matą Zujų — pervaziuoti Vyčių kuopas surinkimui reikalingos sumos pinigų įrengimui "Vyčio" spaustuvės.

Turiu vilties, kad kuopos supras reikalą ir rėmę kitus reikalus, skalsiai parems ir savo organizacijos reikalą. Gana kampioninkauti, tas mus skurdina, smulkina prieš visuomenę. Spaustuvę, taip reikalingą reikalą, mes lengvai ir greitai galime įsisteigti ir tą padarysime.

Tad darban!

Matas Zujus,

"Vyčio" red.

P. S. "Vyčio" spaustuvės reikalui aukų rinkimą pradėsiu sausio 19 d. 1919 m. Kuopoms apie aplankymą stengsiuos pranešti ankščiau bent dešimčia dienų. Butų gerai, kad kuopos susirinkimus padarytų toje dienoje, kada jos bus prašomos, nes keliaujant kitaip taikintis negalima.

M. Z.

VYČIAI, SUBRUSKIME.

Laikas taip greitai bėga, kaip pavasaryje upelyje vanduo. Jau daug laiko praslinko nuo mūsų 6-jo Seimo. Ten susirinkę svarstėme įvairius organizacijos ir tautos reikalus. Ten auksinius sumanymus kėlėme ir didžiausiu entuzijazmu pasižadėjome juos iki ateinančio Seimo įvykdinti. Bet nunai tie mūsų gražūs nutarimai ramiai nejudinamai guli.

Daug nutarimų Seimas pavedė atlikti komisijoms. Apie jų veikimą visai mažai girdisi. Nutarta įvesti narių laipsnius, parašyti konstituciją priaugantiems Vyčiams, nustatyti bendrą tvarką naujų narių priėmimui. Daug ir kitų nutarimų Seimas pavedė atlikti komisijoms. Bet daž-

nai pasitaiko, kad komisijos apie joms pavestus darbus užmiršta.

Butų gerai, kad komisijos, kurioms Seimas uždėjo kokias-nors pareigas, kad pavartytų protokolo lapus ir greitai pradėtų vykdinti savo pažadėtas pareigas. Reiktų ir kuopoms dažniau pažvelgti į Seimo nutarimus, apie juos susirinkimuose pasvarstyti, surasti budus, kuriais būtų galima išrišti bei gyveniman inkunyti.

Svarbiausias mūsų nutarimas, apie kurį mes jau treči metai svarstome, plenuojame ir vis negalime jo įvykdinti — tai mūsų nuosavos spaustuvės įsigijimas. Išties, šį metą ligi šiol visai mažai ką nuveikėme šiame taip svarbiame reikale. Įvairūs rei-

kalai, kliutys, o prie to dar atsilankė nema-
loni "viešnia" influenza, kuri labai sutruk-
dė mūsų svarbius veikimus. Kai-kuriose
kolonijose nei susirinkimų negalima buvo
laikyti. Dabar laiko jau nedaugiausia li-
ko iki ateinančio Seimo, tečiau, paleidę vi-
sas savo jaunas pajėgas į darbą, be abejo-
nės, mūsų taip prakilnius pažadus ir no-
rus išpildytume. Vyčiai, jauna energija
turi būti neišsemiamą; mūsų pajėgos tvir-
tos ir galingos, tik daugiau noro, pasišven-
tino, o tikslą pasieksime, jį gyveniman į-
vykdinsime. Trumpoje ateityje savo spaus-
tuvę turėsime.

Jau keturi metai vargstame su savo
organu "Vyčiu" po svetimas pastoges.
Per tą laiką reikėjo pergyventi daug nema-
lonių ir sunkių kliūčių. Jos netik kenkė
organo reguliariškam išleidimui, bet ir or-
ganizacijos labui. Laikraštis bei organas
tik tuomet gali patenkinti skaitytojus, tin-
kamai atstovauti organizacijos reikalus,
kuomet jis išleidžiamas reguliariškai. Laik-
raštis, išeidamas punkuališkai, visuomet
turės pasisekimus; jo skaitytojų skaičius
dauginsis. Gi jei laikraštis neateina į pas-
kirtą laiką, pereina noras jį skaityti, ir ka-
da vėliau ateina skaitai jį nenoriai. Mums
praktika parodė, kad be savo spaustuvės
laikraštis punkuališkai negalima išledinė-
ti. Tad-gi be atidėliojimo turime steigti
nuosavą spaustuvę.

Seimas pageidavo, kad kiekviena kuop-
pa prisijustų tiek dolerių, kiek narių turi.
Šis sumanymas yra labai dailus ir išpildy-
ti visai lengvutis. O susidarys kruva pini-
gų spaustuvės reikalams. Prie to Vyčiai,
įvairiuose pokiliuose, pramogose neužmirš-
kime savųjų reikalų; neužmirškime *Spaus-
tuvės*, kuri nunai lošia labai svarbią rolę.
Atminkime, jog mūsų spaustuvė Tėvynei
galėtų daug naudoti atnešti, tai ir jos rei-
kalams negailėkime aukų ir pasidarbavi-

mo. Pasirodykime, kad mes ir savo reika-
lams nesigailime aukų ir triūso.

Visos aukos spaustuvės reikalams, ku-
rias prisiuntė po 6-jo Seimo ir prisiūs iki
7-jo Seimo bus surašytos į atskirą knygą.
Ta knyga bus padėta į "Vyčio" spaus-
tuvės arkyvą. Ji liudys, kas ir kiek aukavo.
Ji bus amžinai atminčiai. Ją matysime
ateinančiame Seime. Aukos bus garsina-
mos ir organe.

Veltui būtų mūsų seimavimai, kelio-
nės iškaščiai, geriausi nutarimai, gražiausi
pasižadėjimai, jeigu jų neįstengsime išpil-
dyti. Tad, Vytės ir Vyčiai, subruskime vi-
si prie darbą, nes jau iki busiamam Seimui
laiko nedaugiausia. Jis prisiartins nei ne-
pajusime. Neišpildę pažadų, neįvykdę nu-
tarimų, nevažiuokime į Seimą! 'Ka-gi mes
ten veiksime? Ar vėl tuos pačius svarsty-
sime, ar juos nutarę, metus palaikę, į šalį
atidėsime?! Ne! Mes pribrendę tiek, kad
kiekvienas pažįstame svarbą nuosavos
spaustuvės. Dabar laikas patogus jos in-
gijimui. Užsidėkime visos kuopos sau pa-
reigą, kad kiekviena iki užgavėnių sureng-
tume vakarą, kurio pelnas paskubintų pa-
siekti mūsų tikslą.

Tad į darbą, brangus jaunime!

A. J. Aleksis, Centro pirmin.

V. Rukštalis, C. rašt.

Redakcijos prierašas. L. Vyčių Cent-
ro Valdyba augščiau patilpusį atsišaukimą
surašė ankščiau, negu ji davė ingaliojimą
"Vyčio" redaktoriui — Matui Zujui — va-
žiuoti į kuopas ir rinkti aukas "Vyčio"
spaustuvės reikalams. Dedame jį tam,
kad geriau paaikštėtų, kad Vyčių organiza-
cija be nuosavos spaustuvės apsieiti nega-
li, kad šis reikalas gyvai paruptų kiekvie-
nam nariui ir visiems, kuriems brangus yra
jaunimo jūdėjimas, jo darbais.

APZVALGA IR PASTABOS.

Vyčių diena.

Lietuvos Vyčių 6-sis Seimas nutarė įvesti metinę Vyčių Dieną. Tą Dieną nuskyrė balandžio mėnesio 24-je. Diena Vyčių Dienai parinkta labai svarbi, nes balandžio 24-je, po ilgos ir sunkios 40-tų metų kovos, po žiaurių ir nežmoniškų nuoskaudų, mums rusų valdžia grąžino spaudos laisvę.

Tad su mūsų organizacijos Dienos prasme dar susiriša ir 24-tos balandžio dienos reikšmė.

Kam ta Diena paskirta ir ką Vyčiai jai turi nuveikti?

Vyčių Diena paskirta tam, kad plačiau išskleidotų mūsų organizacijos obalsį, kad daugiau narių intraukti po jos vėliava.

Kad tikslas būtų pilnai atsiektas, Vyčiai prie šios organizacijos dienos turi iš anksto ruoštis. Kiekviena kuopa toje dienoje turi ką nors rimtesnio įrengti: vakarą su rimtu ir turiningu programu; prakalbas su nuosekliu išaiškinimu jaunimo reikalų ir organizacijos tikslų; rimtų temų paskaitas ir t. p. Žodžiu, Vyčių Dienos minėjimas turi būti surištas su noru ir pastanga plačiau apskelbti Vyčių idealus ir daugiau narių ingyti.

Atkreipkime dėmesį.

Šiame „Vyčio“ numeryje telpa Lietuvos Vyčių Jaunamiečių Skyriams konstitucija.

Kur tik yra lietuvių kolonija, ten yra jaunimo, ten yra priaugančiųjų mergaičių ir bernaičių.

Gerus piliečius, naudingus narius išaugina ta visuomenė ar tauta, kuri deda dėmesį į jaunosios kartos reikalus, į jos tinkamą auklėjimą. Jei tyra rasa vilgo jaunųjų širdis bei sielas — susilaukia gerų, naudingų žmonių — jei leidžia jaunimo šaknims apskrestis visokiems purvams — vargu ko gero tikėtis iš tos kartos.

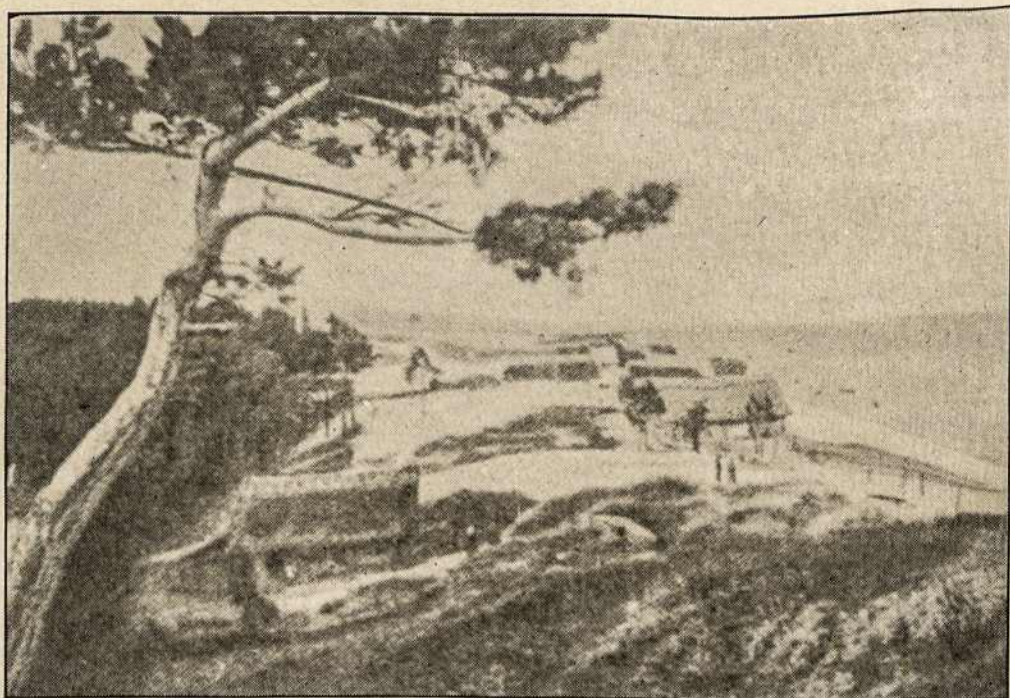
Su pasigailėjimu žiurime, kaip daug čia augančio lietuvių jaunimo dingsta mūsų draugijai ir tautai. Gatvės vėjai jį veda ir lanksto savo putimu.

Mums svarbu, kad kiekvienas mūsų tautos diegelis nenugelstų ir nesunuktų be reikšmės. Mūsų maža, o jei lėtai augsime ir skurdžių daug turėsime, pasinersime kitų tautų bangose ir jose sunyksime.

Tad kreipkime dėmesį į jaunąją mūsų kartą. Neleiskime jai tautai žūti. Riškime ją visais padoriais budais prie tautos kamieno, skiepijant ją širdyse dorą, tautos budą ir papročius.

Paskelbtoji Liet. Vyčių Jaunamiečių Skyriams konstitucija — tai pamatas ant kurio dabar galėsime organizuoti priaugančiųjų skyrius.

Atkreipkime į tai dėmesį ir prie kiekvienos Vyčių kuopos tesusidaro ir jaunamiečių skyriai vystymui ir priruošimui jaunosios kartos naudingais nariais tautai ir žmonijai.

MAŽOJI LIETUVA.

(Pajurių sodžius)

Čia mūsų ir čia mūsų!

Vienos Kongresas 1815 m. padarė Lietuvai skaudžią žaizdą, perkriozdamas ją į dvi dali, kurių vieną—Didžiąją Lietuvą—prikergė Rusijai, kitą—Mažąją Lietuvą—Vokietijai. Šiandien istorija naujus lapus skleidžia. Dvi išskriostos mūsų Tėvynės dalys jungiasi, glaudžiasi ir žaizda užsigydo.

Iš vaizdo matome, kad Mažoji Lietuva ne tik miela, kaipo dalis mūsų Tėvynės, bet Ji graži ir gamtos turtais.

Am. Lietuvių Atstovo Pranešimai.

Gavau sekamą laišką iš Šveicarijos, rašytą gruodžio 10d. Malonėkite jį suvartoti.

Julius Kaupas

Berne, Gruodžio 10, 1918.

Bragus Juliau!

Tai aš dar vis Šveicaruose. Mat, vokiečiai užsispyrė neleisti manęs per Vokietiją Lietuvon važiuoti. Bandysiu svetimų

valstijų pagelba Vokietijos užsispyrimą perlaužti, jei nepavyks — keliausiu Lietuvon daug tolimesniais, pavojingesniais keliais. Reikia rizikuoti, tik vargas, kad pinigų iš Tautos Fondo nesulaukiame. Juk lapkričio 19d. pasiunčiau Am. Liet. Tarybai, Washingtonan, telegramą, prašydamas \$20,000. taikos kongresui ir milicijai Lietuvoje. Tyli, kaip žemę pardavę. O gal telegramą kas sutrukdė, nes lenkai Prancijoje daug gali.

Mostauskui Paryžiuje padeda dirbti p-lė Pouvreau ir p. Ernst Galvanowski,

Pastaromis dienomis iš Berlino atvažiavo Dr. J. Šaulys ir p-lė Chodokauskaitė (Smetonienės sesuo). Dr. Šaulys atvežė dokumentų, kurių kopijas ir Tau siunčiu, kad perduotumei Tarybai.

Pateko mums dokumentų ir apie Gabrio politiką su vokiečiais. Jų tuom tarpu nesiuočiamo. Bet jau priėjo prie to, kad aš ir Dobužis iš Augščiausios Tarybos išstojome, apie ką pranešėme Mostauskui, Gabriui ir A. L. T. Manome, kad Augščiausioji Lietuvių Taryba greit visai numirs, nes ir kiti nebenorės kartu su Gabriu dirbti. Štai tekstas kablegramos, kurią pasiuntėm A. L. T.:

“Quote December ninth — Dobužis, Pakštas resigned from Supreme National Council, because Prussian Lithuanians, six representatives Grondo Government, Lithuanian Jews and Poles have already entered Taryba of Vilnius and socialists have returned — German soldiers and Polish legionaries robbing, burning property, killing Lithuanians.—Militia hardly organized. — Lithuania anxiously awaiting American troops — Cable immediately twenty thousand dollars Dobužis for Lithuanian independence — Mostowski in Paris — Pakštas preparing for Lithuania, Dobužis for London — Narusevičius invited to return to Lithuania as Minister of Communication — Unquote.”

Visas naujienas gavau nuo Dr. J. Šaulio. Štai ką daugiau jis pasakojo :-

1. *Iš Prusų Lietuvos* — Prusų lietuvių Tarybos prezidentą kun. Dr. Gaigalaitį vokiečiai privertė atsisakyti nuo prezidentystės, grasindami sudeginti visą jo turtą. Bet jis, ir nebudamas prezidentu, varo pradėtą darbą. Prusų Lietuvos delegatai jau pribuvo Vilniun, bet koks jų skaitlius įeis į

Tarybą, tai dar nėra nustatyta. Nuo Vokietijos atskyla ir dedasi prie Lietuvos visas plotas iki Karaliaučiu.

2. *Gardino Gubernijos* ir Naugarduko apskr. (Minsk gub.) sugudėję lietuviai (senieji jotvingiai) atsiuntė Tarybon 6 atstovus, išrinktus teisėtu balsavimu. Jų diduma buk esanti socialistai. Jie atstovauja 1, 200, 000 gyventojų.

3. *Lietuvos žydai* ir sulenkėję dvarponiai ir miestelėnai nutarė Tarybon įeiti. Jiems bus duota po 2 ar po 3 vietas.

4. *Trys lietuviai socialistai*, pirmiau iš Tarybos išėję, dabar atgal jon grįžo.

5. Liuosus ministerių portfelius išdalinsią tautinėms mažumoms.

6. Gruodžio antroje pusėje Taryba šaukia Vilniun konferenciją, išrinktą nuo visų gyventojų teisėtu demokratišku balsavimu. Toje konferencijoje busianti išnaujo perrinkta visa Taryba. Spėjama, kad naujon Tarybon pateks daug socialistų ir bolševikų, nes vokiečių kariuomenės sovietai jiems prigelbsti agitaciją varyti.

7. Lietuvos stengiamąjį susirinkimą manoma šaukti pabaigoje vasario, 1919 m.

6. Memorandumą, prašantį Amerikos kariuomenės Lietuvon, Taryba dvi savaiti atgal per Šveicarijos pasiuntinį Berline jau nusiuntė Lansingui, Washingtonan.

9. Vokiečių kariuomenė, traukdamosi iš Rusijos per Lietuvą Vokietijon, nesvietiškai plėšia gyventojų turtą, ypač maistą. Alytuje žmonės užsispyrė neduoti vokiečiams maisto sandėlių, tai vokiečiai suvarė aplinkui žmones Alytun ir šimtais ten sušaudė. Vokiečių kareiviai iš Pozmaniaus (lenkai) sudaro neregularius lenkų legijonierius, šnipinėja ir padeda vokiečiams mušti, plėšti lietuvius. Na, kur dabar Amerikos lietuvių legijonai?!

Tavo

Kazys Pakštas.

MUSŲ KLAIDA.

Mūsų tautos jaunimas, skaitlingai susispietęs šioje šalyje, vargo ir nyko savo moralėse spėkose. Bet štai užsidegė jaunoji dvasia, pasigirdo idealis obalsis — “Viskas Lietuvai, Lietuva-gi Kristui!” ir mūsų jaunimas žengė pirmyn.

Lietuvos Vyčių organizacija greitai sutraukė prakilniausį čionykštį jaunimą, nes jinais sugebėjo patenkinti jaunosios sielos troškimus. Aiškiai ir tvirtai pabrėždama savo obalsio tikslus, organizacija liko vadovaujančia pajiega visuomenėje. Netiktai čionykštė mūsų visuomenė, bet visa lietuvių tauta atkreipė į Vyčius savo akis. Lietuvos Vyčių organizacija liko mūsų tautos viltis.

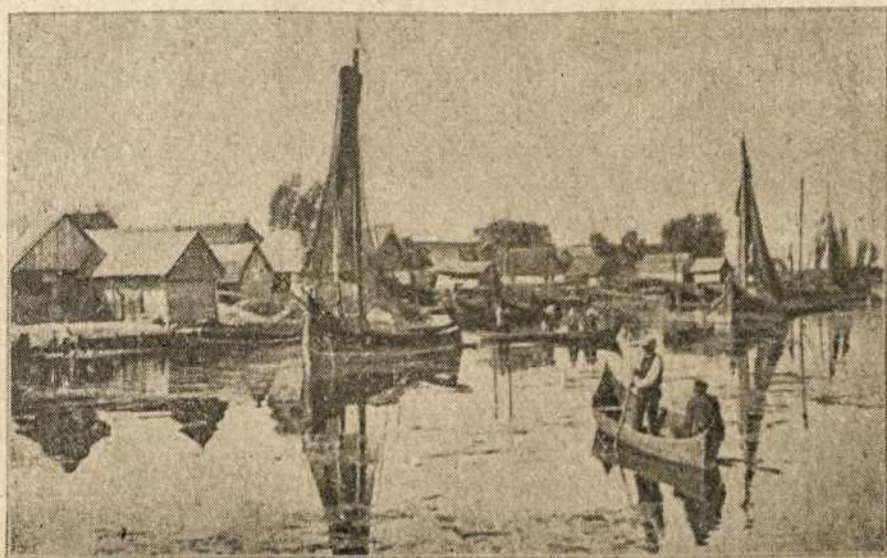
Iškilo baisioji karė. Sugriuvo didžiausios viešpatijos — ant jų griuvėsių iškilo naujos tautos. Lietuva, jau antras šimtmetis vilkdama nuožmų vergijos jungą, pareikalavo savo teisių. Įvairios pavergtos tautos ne maldavimu, bet kardu stojo ginti savasias teises. Vargšė Lietuva! Josios vaikai vienas kitą žudė, ją pačią naikino savo priešų garbei. Mūsų tautos vadai aiškiai matė, kad Lietuvos karuomenė nesugebės nusikratyti vergiško jungo ir nestos tėvynės ginti. Štai čia mūsų tauta ir atkreipė savo akis į Lietuvos Vyčius.

Jau užpereitame Kongrese, laikytame mieste Brooklyn, N. Y. Vyčiai gauna iš Europos lietuvių tautos atstovų pakvietimą organizuoti liuosnorių armiją kuri apgintų nuo priešų Lietuvą ir užtikrintų jai laisvę. — Bet, dėja! Vergija, slėgianti mūsų tautą, giliai įsiskverbė lietuvio sielon, užnuodydama jo dvasią ir pasirįžimą. Tikta priešų varomi savo vergišku pobūdžiu lietuviai klauso valdovų įsakymų ir eina tartum avinai skerdyklon. Tautiškoji sąmonė liko visiškai prislėgta vergišku pripratimu.

Organizuoti lietuvišką karuomenę ir kovoti už Lietuvos laisvę — koks tai keistas svetimas apsiereiškimas! Štai kokią dvasią išauklėjo mumyse vergija. Lietuvos Vyčių organizacijos atstovai smarkiais karštais svarstymais sutiko šį sumanymą. Nuomonių skirtumas tuojaus apsiereiškė. Keletas jaunų vyrų griežtai priešinosi to sumanymo užgyrimui ir pareikalavo, kad net iš Vyčių himno žodžiai “plienu kardas priešą draus” būtų išmesti. Ir tikta po karštų ginčų nutarta nekeisti himno, aiškinant, kad anie žodžiai reiškia senovės bočių narsumą ir garbę, kurie savo kraują praliejo ir galvas padėjo tėvynės apgynimui. Taip, bet jų ainiai, vergiškos dvasios auklėtiniai, nei nemano stoti eilėna tėvynės apgynėjų. Svarstymai užsibaigė, prasidėjo balsavimas ir pakvietimas atmestas. Sudrebėjo tėvynainių širdys ir susopo nuo skausmo, nes tikrai atjautė, kad Lietuvos laisvė tapo paaukota asmeniškiesiems tikslams. Niekuomet neužmiršiu mūsų vieno gerbiamo tėvynainio žodžių, kuris tartum pranašaudamas pasakė: “Vyčiai, jus laimėjote. Bet nepraeis nei metų laiko, kaip atsidursite karės lauke, kariaudami ne už Lietuvos, bet už svetimo laisvę!” Praėjo keletas mėnesių ir taip atsitiko.

Kitos pavergtos tautos sugebėjo pasinaudoti proga. Lenkai tuojaus suprato, kad jų išganymas terandasi nuosavoje karuomenėje. Greitai suskubo, sudarė savus legijonus ir stojo su priešu į kovą. *) Čeko—slavokai, pradžioje gyyuodami mums panašiose aplinkybėse, atjautė valandos svarbą. Nors su vargu, bet sugebėjo pergalėti savo vergišką dvasią ir iškovojo savo tėvynei liuosybę.

*) Bet ir čia lietuviai pasirodė svetimos dvasios vergais. Daugelis lietuvių įstojo į lenkų armiją; žymiausi jų vadai — lenkų tautos garbė ir pasididžiavimas — sulenkėję lietuviai.

MAŽOJI LIETUVA.
Žuvininkų sodžius Gilija.

Neužgeso paskutinė lietuvių viltis. Ainaiptol, jiniai dar skaisčiau sužibėjo. Suvienytų Valstijų valdžia pasižadėjo visame remti lietuvių liuosnorių armiją.

Atėjo Lietuvos Vyčių 6-sis Kongresas. Svarbus liuosybės klausimas ir vėl buvo iškeltas aikštėn. Paskutiniai atsitikimai politikoje — lenkų bei čeko — slavokų tautų pripažinimas — mums aiškiai parodė, kad tiktai su nuosava armija mes pąsieksime savo pageidaujamo tikslo. Rodėsi, kad jau neatsiras nei vieno mūsų tarpe, kuris nepamatytų pereinų metų klaidos. Jeigu anasai pakvietimas būtų buvęs priimtas, šiandie šimtai Vyčių ir tukstančiai mūsų lietuvių, susispietusių po Suv. Valstijų vėliava, dėvėtų laisvos Lietuvos spalvas. Bet dar yra viltis, dar tie tukstančiai gali sugrižti lietuvių karuomenės eilėsn. — Dėja, ir čia atsirado pernyškėio gaivalo. Pastarasis nesidrovėjo viešai apreikšti, kad jisai ir kalėjime supusias, bet niekuomet neda-leisiąs, kad Kóngresas užgirtų šį sumany-mą. Šimtmetinė vergija, paskutinių metų

bendras liuosybės obalsis dar jo nepriren-gė prie Lietuvos laisvės!... Lietuvos Vyčių organizacija pilnai suprato užmanymo svarbą. Kongresas su entuziazmu priėmė komisijos rezoliucija, pasirįždamas remti A. L. Tarybos pastangas organizavime lietuviškų legijonų. Suskambėjo Lietuvos Vyčių himnas, kurio aidas sužadino kiekvieno dainininko širdį, primindamas jam, kad pereinų metų Kóngreso klaida tapo atitaisyta.

Nutarimas-visgi ir pasiliko nutarimu. Karė pasibaigė ir mes neturėjome progos įvykdinti gyveniman savo nutarimo. Jeigu užperėito Lietuvos Vyčių Kóngreso atstovai nebutų padarę tos klaidos, šiandie visa organizacija užimtų kitokią vietą mūsų visuomenėje ir mūsų tėvynė jau būtų liuosa. Dabar mes, palikti kitų tautų širdingumui, laukiame iš jų malonės, kad jie išvaduetų mus nuo priešų, suteikdami mums laisvę — mūsų tėvynei Lietuvai neprigulmybę.

J. Širvintas.

JAUNIME, PIRMYN!

Baigdami tukstantis devyni šimtai aštuonioliktų metų kelionę, jautėme nuolatinį mūsų gyvenimo naštos sunkėjimą. Inkirėjo jiniai mums iki gyvam kaului. Su nekantrumu laukiame tso kelionės užsibaimimo, kad vėl tarsi pradėjus kokią tai naują, kuri palengvintų gyvenimo našta.

Nors našta sunki, nors baisiai inkirėjo, bet laikotarpiais pasirodo lyg kartus užsiganėdinimo jausmas, nes matome, kad tai yra pasekmės mūsų pačių pasielgimo. Taip, mes patys esame priežastimi visų savo gyvenime nepasisekimų ir juo greičiaus tą pripažinsime, tuo mums patiems bus geriaus. Mėginimas jieskoti kur kitur priežasties vakarykščios klaidos, yra mėginimas daryti nepadaromą; tai tik pataikavimas bailumui teisybės nepripažinti. Pažvelgus teisybei tiesoig į akis išraunama sviravimas iš savo tarpo, sustiprinama dvasinės jėgos, ingaunama daugiau energijos sutikimui ir pergalėjimui pasitai-kančių kėblumų.

Kiekvienne gyvenimo laiktarpyje pradėdami nesugrįžtamą kelionę, stengiamės prie jos prisirengti, apgailestaudami nelaimingą praeitį. Piname aukso vainikus savo svajonėse, kad papuošus praeinantį gyvenimą. Darome sau visokius pasižadėjimus ir nuosprendžius, jog neatsižvelgus į visokias kliutis—žengsime pirmyn, kad vengsime to, kas pasitaikęs gyvenime galėtų tikslo atsiekimą sutrukdyti; kad visos mūsų dvasinės ir fizinės jėgos bus naudojamos tik tam, kas yra dora, kas prakilnaus ir kas prie pirmynžangos gali prisidėti. Bet kada akis į akį su realiu gyvenimu susitinkame, kada jo silpnybės pradeda mūsų žemesnius jausmus kutenti, tuomet visiškai pamirštame apie bangas gra-

žių svajonių, atleidžiame pasirūžimo vadeles, ir tik tuomet dalykų tikrąjį stovį pastebime, kada laikotarpio kelionės našta savo sunkėjimu mums sprandą pradeda lenkti.

Baigiantis laikotarpini, viltimi persiėmus žiūrims priešakin, tarsi kokio nepaprasto palengvinimo laukiant ir tikint, kad sekantis laikotarpis bus laimingesniu.

Sulaukus “naujų metų” giliai atsikvėpiama ir vėl daroma nauji pasirūžimai ir nusprendimai, tikiant, kad jau šiuo tarpu bus galima jų išverti. Bet sviravimo ilgai laukti nereikia: pažvelgiama praeitin ir tuoj prieš akis stoja visi sulaužyti nusprendimai ir neišlaikyti pasirūžimai; pradėdama abejoti begu ir šiuo tarpu pasiseks išlaikyti, o nepasisekimas tik ir laukia abejonės pasirodant.

Pradedant tukstantis devynius šimtus devynioliktus metus, be abejo, ir-gi daugumas daro naujus pasižadėjimus. Plenavimas, svajojimas yra butinai reikalingais pasekmingam tikslo atsiekimui. Kiekvienas dalykas užgimė žmogaus vaidentuvėje. Pirmiau palocius yra statomas ore, negu jį ant žemės sudaroma. Kiekvienas dalykas pirmiausia žmogaus vaidentuvėje turi aiškiai susiformuoti pirm negu lieka inkunytu. Todel ir svajojimai, plenavimai, nusprendimai ir pasirūžimai link ko nors konstruktyvio yra labai reikalingais ir naudingais. Tiktai reikia žiurėti, kad priimtieji plenai būtų realizuojami; kad visi pasirūžimai būtų išlaikyti. Nieko aršesnio buti negali, kaip kad neišlaikymas savo nusprendimų. Jau ne vien kad neturime teisės vien svajonėms laiką eikvoti, bet dar sumanytų dalykų neįvykdžius pradėdama savimi nepasitikėti, netenkama valios, o valios netekus — visko netenkama.

Nepasekmingi praeities atsitikimai daugelį kankina, silpnina jų valią ir trukdo pirmynžangą. Prisiminus, kiek jau daug kartų sulaužyta pasirižimai, neišlaikyta pasižadėjimai, sukeliama nepasitenkinimas, begu ir šie naujieji bus išlaikyti; nupuolama dvasioje, nes atrodo, jog ir vėl reikės nešti sunkų jungą, kurį netikę inpročiai mums užkrovė.

Nejau-gi ištikrųjų nėra išėjimo? Nejau-gi visuomet pasižadėjimai yra daromi tik tam, kad juos laužyti? Kad juos nepildyti? Taip, yra išėjimas. Blogasai inprotis žmogų skurdan pastumėjęs gali būti pergalėtu. Tiktai negaišinkime brangaus laiko apgailestavimams vargingos praeities, tuomi ateities pagerinti negali. Spręsti iš praeities apie ateitį negalima, kas praėjo jau nebesugrįš.

Vakarykščios dienos pataisyti jau negalima. Kas praėjo jau nepasiekiamai toli randasi. Visi apgailestavimai, visi aimanavimai nieko pagelbėti negali; vien tik gaišinama brangus laikas mėginant praeityje savo neveiklumui pateisinimą surasti. Vien ant tiek galima minties akimis į praeitį pažvelgti, ant kiek būtų galima gauti iš tenais daugiaus pastiprinimo šiandieninį darbą atlikti. Šiaip jau neverta eikvoti dvasinės jėgos tušties aimanavimams, nes kiekvienas jėgos truputis begalo mums yra reikalingas, sutiktas kliutis pergalėti ir iš jų sau laiptus prie tikslo padaryti.

Geresnė ateitis nėra skiriama kokiam nors vienai žmonių grupei. Kiekvienas žmogus turi lygią teisę prie jos, kiekvienas turi taipgi lygią progą prie jos sutikimo prisirengti ir ją naudotis. Bet ant nelaimės daugelis tą progą praleidžia vien murmėjimui iš pavydo, matant kitus pirmyn žengiant. Ne užvydėti tiems, kurie pirmyn žengia, bet reikia juos gerbti. Nereikia nuiliūsti, jei jaučiamės silpnokais. Ateitis priklauso ne nuo to, kuomi žmogus yra, bet

nuo to, kuomi jisai gali būti. Nieko pasaulyje nesiranda, kas darbščiam ir rupestinam žmogui būtų negalima.

Reikia paminti, kad visokie negerumai neatsirado užkarto ir kad jų užkarto pašalinti negalima. Bet niekuomet nėra per vėlu pradėti kovą su blogumais.

Tad, jaunime, žiurėk, kad šių metų pradžioje padaryti pasirižimai būtų išlaikyti. Kiekvienas kovos laimėjimas prirenigia ir sustiprina mus prie sekančio laimėjimo. Antraip sakant, anot vieno rašytojo, "jei kuriam tas pats šuva du kartu yra inkandės, tasai žmogus geriausia šunų kandžiojimui tetinka." Jaunime, žiurėk, kad pasitaikiusi klaida daugiaus nepasikartotų. Pasirupink, kad kiekviena auštanti diena būtų pradžia tavo naujo geresnio, tobulesnio gyvenimo. Atsiekimui to, panaudok vakarykščios dienos patyrimą. Daryk viską, kas yra galima geriausia.

J. Baltis.

"Pačioje Lietuvoje, kur žmonės per tuos kelius metus kraujuose mirko, badu ir ašaromis gyveno, ir tenai energijos pilna, ir tenai išdžiuvusios lupos vien apie nepriklausomą šalį kalba, išbalę veidai ir įdubusios akys nepriklausomybės laukia!..

Lietuvos gyventojai — lietuviai labai, labai nualsinti, nunaikinti, išbadėje. Baisu klausyti, kokiame tenai varge visi gyvena—o vis delto visi iki vienam rankų nenuleidžia ir ant griuvėsių neprigulmingais žada būti. Reikia tik, kad Amerikiečiai lietuviai nujaustų tą karštą savo brolių Lietuvoje tvaksėjimą širdies, veržiančiosios į laisvę ir paremtų pinigų skiriamu vien Lietuvos nepriklausomybei išgauti—iškovoti—išprovoti!.. Šia gadyne visi amerikiečių pinigai, visos rinkliavos tur būti pavestos vienam dalykui—Lietuvos nepriklausomybei išgauti!.. Kitų reikalų—nebėra kol kas!.. Lietuvos nepriklausomybė—tai visų mūsų pirmas svarbiausias reikalas, tai mūsų svajonė, mūsų tikslas, mūsų gyvastis... Juomi gyvename"....

(Iš kun. J. Dobužio—Am. l. a.—laiško).

* * *

Didelis žmogaus privalumas mokėti išklausyti priešingą nuomonę, nors ir klaidinga ji būtų

KODEL ESU VYTIS?

(Čia įvedame skyrių, kuriame talpinsime visus viršminėtoje tēmoje nuosekliau ir rimčiau rašytus raštus, taikindami juos tokioje tvarkoje, kaip bus prisiunčiama, t. y., kurie ankščiau prisiųs, tų pirmiau dėsi-me. “Vyčio” red.).

1. DELKO AŠ ESU VYTIS?

Delto, kad L. Vyčių organizacija yra vienatinė prakilnaus jaunimo organizacija, kuri įvairiais budais rupinasi auklėti jaunimą padoriais ir tinkamais tautos nariais — piliečiais.

Delto, kad L. Vyčių organizacija yra it mokykla. Čia prigulėdamas pirmučiausia ingauni drąsos ir randi progos išmėginti savo gabumus ir pajėgas.

Vyčiuose apsireiškia visas prakilniausias veikimas, o už mažą mokestį net du kartu į mėnesį gauni tokį naudingą laikraštį organą “Vytį.”

Lai skamba L. Vyčių obalsis nuo kras-to ligi krašto: “Gyvenam Tautai ir Bažnyčiai.”

Kol gyvas busiu L. V. nariu busiu.

A. J. P.

L. Vyčių 6-tos kp. narys.

GERAS PASITEISINIMAS.

Birbilų Puodžius kartą labai skaudžiai barėsi ant Rudmėsienės, kad pas ją perkamas pienas negeras. Jis sakė:

— Moteriške, pienas kas diena vis eina skystyn. Jau dabar kaip atneši, tai didesnė pusė vandenio.

— Gal ir tiesa, poneli, nes vakar lijo, o karvė ėdė šlapią žolę, tokiu budu galėjo ir pienas atsiskiesti per pusę su vandeniu.

J. V. K...s.

I VIENYBĖ.

Ant rumų Tarybos umai suplesnojo
Valstybinė mūsų vėliava Lietuvos,
Praeidamas kiekvienas lietuvis apsistojo
Ir džiaugės sulaukęs laimingos dienos.

Nuo šio laik piliečiais paliko vergai
Įvyko svajonės jų, baigias vargai.

Šioji vėliava—ženklas mūsų liuosybės,
Už ją mes kovojom ilgiausius metus;
Tai simbolas mūsų nepriklausomybės,
Per ją pastebės mus pasaulis platus.

Ji mūsų didžiausia šventybė tautos,
Brangiausias akmuo vainike Lietuvos!

Po vėliava šita tegul susispiečia
Visi, kam tėvynės brangi ateitis;
Prie darbo naudingo kiekvieną ji kviečia,
Su ja atsigavo ir mūsų viltis.

Su vėliava rankoje ženkim pirmyn,
Prieš nieką mes jos nepalenksim žemyn;

Dar šiandien jai gresia pavojus didžiausias —
Girdėt iš visur pavyduolių keikimai;
Dabar reikalingi griežtumas tvirčiausias
Ir pasišventimo karščiausio veiksmai.

Todel prie Tarybos visi prisidėkim
Ir darbą sunkiausią atlikt jai padėkim.

O Viešpatie! Tau visa širdžia dėkojam,
Kad leidai didžiausio stebuklo sulaukt—
(Visas kančias mūsų Tau šiandien aukojam)
Negyvą gyventi teikeisi pašaukt.

Tu mūsų karščiausias maldas sužinai,
Brangiausia tėvynę Tu mums gražini.

Palaimink jos, Dieve, pirmuosius žingsnius,
Parodyk prie laimės kelius teisingiausius,
Suteik jai jėgas ir laikus geresnius,
Padėk jai atlikti žygius iškiliausius.

Tu mūsų maldų niekuomet neatmesk,
Ant kelio garbės mūsų tėvynę išvesk!

(“L. A.”)

J. Turčinskis.

PADEKA.

Vadinasi, esu nubaustas mėnesiu kalėjimo. La-bai ačiū ponui teisėjui. Kad Dievas Tamstai tukstan-tį kartų taip atmokėtų...

Justas Žydrys.

PLAUKĖJAI VERPETUOSE.

Pranešimas apie Lietuvos
ateitininkų veikimą Rusijoje
ištremimo metu, — skaitytas
Friburgo lietuvių studentų
draugijos "Lituanios" susi-
rinkime 10 kovo dieną 1918 m.

Pirmame karo metu išleistame "Ateities" sąsiuvinij *) buvo išspaudintas gražus B. Kasaičio straipsnis, kuriame trumpai išreikšta visa, kas skaudėjo ir rūpėjo tuomet dar nesustiprėjusios organizacijos-šeimynos nariui, dar silpnai įsibėgusios srovės plaukėjui, beregint atšniokšėiantį sukurį, kuris jau tada grūmojo užlieti Lietuvą:

"... Žiūrėjom gražun pasaulin drąsionis akimis, nes nors sunkus buvo pereitas uoluotas kelias, vis gi tuo keliu tolokai buvom nuženge.

"... Sergėjom, it didžiausią brangenybę, savo darbavimosi vaisius. Per visas kliūtis, daromas kitų, per savo paklaidas ir neištvermę godžiai laukėme valandos, kuomet pumpuras pražys puikiausia gėle.

"... Ir štai netikėtai atšniokštė baisiausias slibinas, leidžiantis iš savo nasrų ugnies liepsnas ir dumų sukurius. Baisu pasidarė, kad slibinas nesunaikintų mūsų pastangų rūmo, kad šalna nenukastų skaisčiosios mūsų troškimų gėlėlės, kad mirties šmėkla nenumarintų mūsų sveikata ir drąsa tryškančios gyvybės."

Taip. Buvo kuomi rūpintis, buvo del ko bijoti. O tuomet dar nepramatyta, tur-but nē nenujausta visų tų pavojų ir kliučių, kur laukė silpnų atnaujinimo obalsio skelbėjų. Ir gerai kad nepramatyta. Gal perdaug but nusiminta, gal but nuleista rankos.

Reikėjo kraustyti iš Tėvynės. Sąmoningiausi ir rimčiausi organizacijos vadai ir darbininkai — vieni liko Lietuvoje, kiti karan pašaukti, dar kiti bėgamųjų viešų tautos reikalų spiriami stojo visuomenės darban. Liko vieni jaunesnieji, ne tiek įsitikinimu, kiek jausmu, įpratimu, aplinkybių veiksniais saugoją savo organizacijos obalsius. Ir va treji metai skurdo toli nuo savųjų, svetimoj atmosferoj, kur

visas gyvenimas šaltu atdusiu gesina kūdikystėj įžiebtą tikėjimo kibirkštį, kur jaunuolis savaime, dažnai nei pats to gerai nepastebėjęs, pasijunta nebe tas esąs.

Esama tokių, kurie yra ateitininkai ne svarbiausiais savo srovės principais, bet viršutiniais organizacijos ryšiais. Tokis gali buti veiklus savo kuopos narys kaip agitatorius, organizatorius, jisai gali uoliai dalyvauti visuomenės darbe ar tai kaip krikščionis demokratas, pažangietis, ar katalikas-sąjungininkas **). Bet vidujiniame savo sielos gyvenime jisai toli gražu nuo pildymo tos programos, kurią teikia jo obalsis: "Visa atnaujinti Kristumi." O jei ateis laikas, kada jo partija pralaimės gyvenimo imtynėse, arba del kokių nors kitokių priežasčių pasitrauks iš jos kovotojų eilių, tai truks ir anie viršutiniai organizacijos ryšiai, kurie jungė jį su visa srove. Čia nereikia nei mokslinio pasaulėžvalgos griovimo, nei naujos statymo. Tiesa, toki tvirtos pasaulėžvalgos nei nebeturi. Kaip ir turės, kad nenori paskaityti rimtesnio straipsnio, ne tai jau knygos. Man pasakojo — ir pats esu matęs — neišpjaustytus "AteitiesSpindulių" ***) straipsnių lapus. Skaitoma vien beletristika, poezija, žinios. Del to nebutų tokio didelio pavojaus. Bet kartu eina nuolatinis sąžinės šipimas, pareigų neatlikimas, pagaliau į viską pamojama ranka, — kad ir taip gera...

Paskui revoliucija, paskui bolševizmas, kurio pražutingi vaisiai vis labiau ėmė reikštis jaunimo gyvenime, net mažųjų tarpe. Jau ir seniau netiku-

***) Trys krikščionių pasaulėžvalgos partijos, apsireiškusios lietuvių gyvenime Rusijoje. J. Ž.

*) "Ateitis" N: 7-8, 1914 m., Kaune.

***) Ateitininkų laikraštis, ėjęs Petrapilyj.

sis auklėjimas dabar visai iširo. Mokiniai liko be globos, be drausmės. Ypač ryškiai visa tai pastebima didžiausiame lietuvių moksleivijos centre ištrėmimo metu — Voronežyje, kur buvo susispietę apie pusantro tukstančio jaunimo. Kuomet "Ateities Spinduliuose" pasirodė Voronežo moksleivių gyvenimo charakteristika, daugeliui ji atrodė per daug juoda, kai-kas net šmeižimu ją pavadino. Tiesa, autorius perplačiai ištiesė faktus, bet faktų esama. Tečiau reikia pastebėti, kad visa tai liečia apskritai moksleivius, ne išimtinai ateitininkus. Žmonės vedami kokių nors aukštesnių idėjų, ypač Kristaus mokslo paskelbtų, daugiau turi savyje dvasios pajėgų ir atsispiria tvirkimo nuodams. Tad suprantama, kodėl tiek daug išdykimo pastebima ytin mažųjų tarpe. Netekę auklėjimo ir drausmės, neturį pažiuos į gyvenimą, nenusimaną apie ateities uždavinius, nes tai jiems dar neprieinama, kuomi gi valdys savo elgimąsi? Aišku, kad tikėjimo dalykai niekeno nekeliama jiems nerūpi ir taip-pat negali tvarkyti kasdieninio jų gyvenimo.

Grijtant prie ateitininkų ir kaltinant juos dėl daugelyj pastebimo aptingimo kaip protinio taip ir dorinio lavinimosi srityse, nereikia pamiršti, kad ištrėmimo metai tuo žvilgsniu skaudžiai ir naikinama atsiliepė visoj mūsų katalikiškoj visuomenėj. Tas-pat pastebima ir kunigijoje, kuri rodos labiausiai turėjo budėti ir savo darbu ir pavyzdžiu rodyti ir naikinti kylančius pavojus.

O jei suimsime visas kliutis ir aplinkybes ir šale jų pastatysime ateitininkų darbo vaisius su dabartine jų organizacijos išvaizda, tai nežiurint visų netobulumų, pamatysime, kaip tikrai daug nuveikta, augta ir plėtotasi į visas puses. Laužo vėtros, šaldo šalnos, — tai džiūsta silpnutės į šalis išbėgę atžalos, bet medis auga ir stiprėja. Vadinasi, yra tveriamos galės, yra ir syvų tveriamoms pajėgoms maitinti.

Aš nežinau smulkmenų — kaip, kada ir kokiems keliais traukė mūsų moksleiviai iš Lietuvos ir kaip organizavosi ateitininkai atsidūrę toli už Lietuvos sienų. Indomus tai klausimas, tečiau reikalaujant atskiro tyrinėjimo ir išeinant iš aplamo mano pranešimo ribų. Pasitenkinsiu vien priminęs, kad didžiausias lietuvių moksleivių būrys atvyko iš Vilniaus Voronežan 8 rugp. d. 1915 m. Tą-pat vasarą, kiek ankščiau, ar vėliau, kraustant iš Lietuvos įvairias mokslo įstaigas, lietuvių moksleiviai ėmė spiestis ir kituose Rusijos miestuose. Tad nuo šios vasaros ir prasideda lietuvių moksleivių ištrėmimo metas.

Šiek tiek apsipratę naujose gyvenimo aplinkybėse, ateitininkai ėmė organizuotis, kad toliau varyti Lietuvoj pradėtą darbą. Ir varė jį tikrai vaisingai. Paskutiniaisiais metais jų kuopų ir burelių buvo pridygę daug visoj Rusijoje. Voronežas, Petrapilis, Maskva — tai svarbiausi ir gausiausi centrai. Be to Tambovas, Jekaterinoslavas, Jeroslavlis, Kijevas, Charkovas, Žitomieris, Soročineai ir kiti. Reikia pastebėti, kad kai-kuriuose miestuose veikė po kelias kuopas, o Voronežyje net 20 kuopų. Be to, ėmus eiti "Ateities Spinduliams," atsiliepdavo atskirų asmenų iš Sibiro, iš Azijatinės Rusijos, iš Kaukazo, iš karo frontų, o kiek dar balsų nedalėkta, kiek neišgirsta, kiek nepakelta! Vis tai rodo, kad idėja plėtojasi, auga.

Kiek arčiau man teko pažinti tik Petrapilio ir Voronežo ateitininkus. Bet kadangi yra tai svarbiausi ateitininkų judėjimo centrai ne tik narių gausumu, bet ir iniciatyva ir proto pajėgomis — ir kadangi visų Rusijos ateitininkų darbas telkėsi apie šiuodu centru, tai manau, kad pažinus juodu ir juose atliktus darbus, galima spręsti apie visą ateitininkų veikimą Rusijoje.

1915 m. vasarą atvažiuavęs į Petrapilį radau aštuonių mokslų: Dvasinės Akademijos ir pasaulinių studentų — čiu kuopi. Akademijos 22 narių kuopa visą laiką uoliai darbavosi ypač spaudos dirvoje. Be įvairių straipsnių į laikraščius ir kalendoriaus, 1916 mokslo metais ji priėmė spaudon naują, originalę maldaknygę liaudžiai — "Šventas Dieve," kurią buvo pradėjusi spausdinti Centro Komiteto n. d. k. š. Dvasios reikalų sekcija. Buvo dar sumanyta išleisti rinktinė knyga paminėti Žemaičių vyskupystės 500 metų sukaktuvėms. Surasta rašytojų, nuo dailininko V. Bičiūno gauta iliustracijoms piešinių su lietuvių bažnytinės architektūros pavyzdžiais; butų ir lėšų atsiradę, tik, dėja, viso Rusijos gyvenimo įrimas neleido įvykdinti šio sumanymo. Be to dar ankščiau ėmus eiti "Vadui," Akademijos kuopa dalyvavo joje leidime ir redagavime. Reikia dar paminėti, kad visi kuopos nariai buvo antsidėję mėnesinį mokesį tautos reikalams, — buvo ir atskirų mezliavų lietuvių belaisviams, Lietuvai atstatydinti, tremtiniais laikraščių išrašyti, "Ateities Spinduliams" palaikyti ir ateitininkų susiėlpimo Fondui. Per kuopos susirinkimus budavo skaitoma referatai. Antroji Petrapilio studentų, — čiu kuopa 1915—16 mokslo metais darbavosi gan vaisingai. Tečiau kuopos gyvenimas čia buvo daug silpnėnis: susirinkimų įvyko mažiau, referatų skaityta dar mažiau. Svarbiausias jos tų me-

tų darbas — tai 1916 metams “Petrogrado Kalendoriaus” išleidimas. Tada buvo sumanyta įsteigti Petrapilyj viešas lietuvių knygynas. Šiam reikalui ir buvo skiriama kalendoriaus pelnas.

1916—17 mokslo metais Petrapilio studentų, —čių kuopa beveik nei neapreiškė savo esimo. Atskiri nariai, tiesa, dirbo ir daug dirbo. Jie turėjo atlikti dalį “Ateities Spindulių” redakcijos ir administracijos darbo, jie, ypač po revoliucijos, daug pasidarbavo ir lietuvių katalikų visuomenės dirvoje: tremtinių organizavimas, mokyklos, vakarų rengimas neapsiėjo be moksleivių pagelbos. Tad suprantama, kad kuopos reikalams nebelikdavo nei laiko, nei pajėgų. Tačiau prasidėjus 1917—18 mokslo metams, atsirado naujų žmonių, naujo ūpo ir naujų gyvų reikalų, kuriuos atlikti galėjo tik bendras darbas. Ten susitvėrė ateitininkų susišelpimo Fondo komitetas, įsisteigė darbo biuras. Suorganizuota kuopa, nustatyta referatų eilė. Trečią Kalėdų dieną susiranda Fondo naudai didelis puikus koncertas, kuris davė apie 1, 500 rublių gryno pelno.

Be studentų kuopų, Petrapilyj darbavosi dar 4 vidurinių mokyklų ateitininkų kuopos. Jų gyvenimas buvo daug veiklesnis negu studentų kuopų, kadangi jų nariai neapkranti kitokiomis pareigomis galėjo daugiau rūpintis draugijinio savo gyvenimo reikalais. Jie turėjo savo chorą, orkestrą, rengė vakarus, leido ranka rašytą laikraštėlį. Jie išsiuntinėdavo “Ateities Spindulius,” platino laikraščius ir knygas liaudies tarpe.

Savo protui ir sielai lavinti Petrapilio ateitininkai turėdavo įdomių referatų. Karts- nuo-karto puikių paskaitų pateikdavo kun. J. Tumas — Vaižgantas ir plačiai Petrapilyj pragarsėjęs Orbelli. Ėmę megstis santikiai su šiuo paskutiniu juo, su Rusų Studentų Krikščionių rateliu ir su “Krikščionių Minties” žurnalo redakcija sukėlė ateitininkuose didesnio noro patyrinėti tikėjimo ir doros klausimų.

Tiek aplamai apie Petrapilio ateitininkus. Tačiau neviskas. Dalykus, kurie liečia visą organizaciją-srovę, tačiau ypatingu budu surištus su Petrapiliu, tvarkos dėlei nukeliu žemiau.

Plačiau reiktų pakalbėti dar apie Voronežo ateitininkus. Kaip jau esu minėjęs, šis miestas yra didžiausias lietuvių moksleivių centras karo metu. Jame susispietė apie 1.500, — ar net daugiau jaunimo. Išskirti iš to sukurio ateitininkų gyvenimo bruožus, man vien paviršium ir trumpai gavusiam į tą gyvenimą pažvelgti, yra persunku. Pagaliau nežinau, ar tai ir galima. Kaip visur, taip ir čia kasdieninis gyvenimas eina bendra vaga. Viduji-

nė dvasios sritis kiekvienam sau tėra žinoma, o pastebimus ligos apsiraiškimus jau esu minėjęs pradžioje savo pranešimo, — jie taip-pat bendri. Atskirų kuopų — jų net 20 — veikimo apyskaitos neturiu. Tačiau negaliu susilaikyti nepasidalinės džiaugsmo įspūdžių, kurį paliko Voronežo draugų darbo vaisiai. Jie taip-pat liečia visą srovę—ir apie juos žemiau bus rašyta. Čia vien trumpai pastebėsiu, kad Voronežo ateitininkai išauklėjo ne vien darbščių savo organizacijos darbininkų, bet ir visos katalikų visuomenės veikėjų ir būsimų vadų. Gyvendami didelėj draugijoje, susitikdami su įvairių pažiūrų žmonėmis, patys turėję progos išžiūrėti į gyvenimą, patyrę ir karo baisenybių, ir ištrėmimo vargų, matę visą rusų revoliucijos vystymąsi, jie išmoko branginti išganingus Kristaus dėsnius, gavo drąsos juos išpažinti ir ginti. Pasižymėję mokslo ir gyvenimo mokyklose, jie bus tikri mūsų tautos vairininkai.

Pagaliau tenka man kalbėti apie tris svarbiausius įvykius ateitininkų gyvenime ištrėmimo metu. Jais laikau: organo “Ateities Spindulių” leidimą, pirmą laisvą konferenciją—seimą Voroneže ir susišelpimo fondo įsteigimą. Kadangi Fondo klausimas tapo visiems aiškiai iškeltas ir išrištas konferencijoje, tad apie šiuodu įvykiu kalbėsiu vieno iš kito ne skirdamas.

Savo organo reikalą ateitininkai pajuto nuo pat pradžios ištrėmimo iš Lietuvos. Reikalas išties buvo didelis, pačio gyvenimo spiriamas. Išblaškyti įvairiuose Rusijos kraštuose, vienos šeimynos nariai negalėjo tarpti be bendro židinio, kame galėtų sukrauti savo minčių ir jausmų vaisius, ieškoti bendrų siekiamų tikslų. Veltui stengtasi šį reikalą patenkinti ranka rašytais ir gektografuotais laikraštėliais: Petrapilyj tokiu budu leista “Audrai užėjus,” Maskvoj “Spindulius,” Voroneže “Inkarą” ir kitus. Buvo jų ir daugiau. Progos pasirodyti tikram organui davė “Vado” redakcija 1916 m. pradžioj pažadėjusi leisti moksleiviams skiriamą priedą. Bet pažadėjimas būtų tai ir likęs pažadėjimu, jeigu jis nebutų radęs paruoštos dirvos pačių ateitininkų gyvenime. “Vado” redakcija netrukus ėmė gailėtis dėl savo prizado. Leidžiant kelis lapelius nieko nebutų pasiekta, — ką gera į juos įdėsi? Leisti daugiau — lešų stoka. Pagaliau, ar bus medžiagos? Ir daugumas buvo įsitikinę, kad medžiagos tai jau tikrai nebus. Dar nepažinta ateitininkų. Tačiau tų metų konferencija griežtai nutarė leisti organą nemažesni, kaip prieš karą ėjusioji Kaune “Ateitis.” Kartu buvo parinkta iš draugų petrapiliečių redakcijos komisija ir pavesta tartis su “Va-

do" redakeija. Organas galėsias eiti kaip "Vado" priedas, tačiau visai nuo jo nepriklausas. Atskira redakeija, atskiras formatas. Žinoma, nebuvo prasmės su "Vadu" dėtis, tuom labiau, kad lėšų, kaip tikino voronežiečiai busių pakankamai, o "Vadas" pats darė nuostolių. Reikėjo tik rasti atsakomąjį rusų valdžiai (prieš revoliuciją) redaktorių. Iš kelių kandidatų tinkamiausiu pasirodė L. Noreika, "Lietuvių Balso" redaktorius. Jam sutikus, tuojau imta rupintis leidimu. Čia reikia pastebėti, kad pradėdant darbą padaryta klaida, kuri vėliau gan inkiriai atsiliepė organo leidėjams: laikraščio kaina padėta juokingai maža: — moksleiviams 2 rubliu, nemoksleiviams 3 rub. metams — ir tai delto, kad vis dar skeptiškai žiūrėta į busimąjį žurnalą.

Pirmas spalio mėnesio 1916 m. numeris išėjo 46 pul. Butų ir toliau gal po tiek ėję, jei bent tokiais pašėlusiais šuoliais nebutų kilęs spaudos brangimas. Organo pasirodant visi laukė didžiausiu nekantrumu. O jam pasirodžius kilo tokio džiaugsmo, kad išsyk nė nepastebėta visų laikraščio netobulumų. Į redakeiją ėmė eiti laišakai su sveikinimais, linkėjimais. Organas pakėlė ūpą, davė pasitikėjimo savo pajėgomis, davė drąsos toliau varyti pradėtą darbą. Net gi didžiūnatosi: va, ateitininkai turi savo laikraštį!

Bet tas laikraštis buvo silpnas kaip tik labiausiai jaučiamoj ir reikalingoj — gyvenimo atbalsių dalyj. Joje buvo stoka įvairumo. Joje nematei viso srovės atspindžio, nejauči jės pulso. Ne del to, kad tas pulsas persilpnai butų plakęs. Ne, — čia laikraščio vedėjų kaltė, kad jie nemokėjo, o gal ir negalėjo į tą gyvenimo verdenę įsižiūrėti, suimti reikšmingiausius jos krypsnius, pastebėti ir išskelti, kas buvo keltina. Taip, — ir negalėjo. Paminėsiu bent vieną, grynai technikos kliūtį, kuri nuolatos kenkė ne tik laikraščio ėjimui, bet ir jo tobulumui: — tai nereguliarus spaustuvės darbas, ypač po revoliucijos. Numeris ketinama išleisti pradžioj mėnesio, — žiūrėk, jį suvėlino iki kito mėnesio pradžios. Bėgamieji reikalai paseno. Juos iškėlęs rašytojas daugiau nebekels, nes nežino, kada išeis kitas numeris. Ir taip nuolatos per ištistus metus. Del to ir reikėjo 12 numerių susprausti į penkis sąsiuvinius.

Paskutinėji ateitininkų konferencija (vasarą 1917 m.) išreiškė noro leisti "Ateities Spindulius" kas dvi savaitai padidintu formatu, puošti juos iliustracijomis ir vinijetėmis. Laikraštis ir toliau turėjo eiti iš Petrapilio. Tačiau lietuvių spaustuvė išvežus Voronežan, tenai susidarė patogesnės aplinkybės,

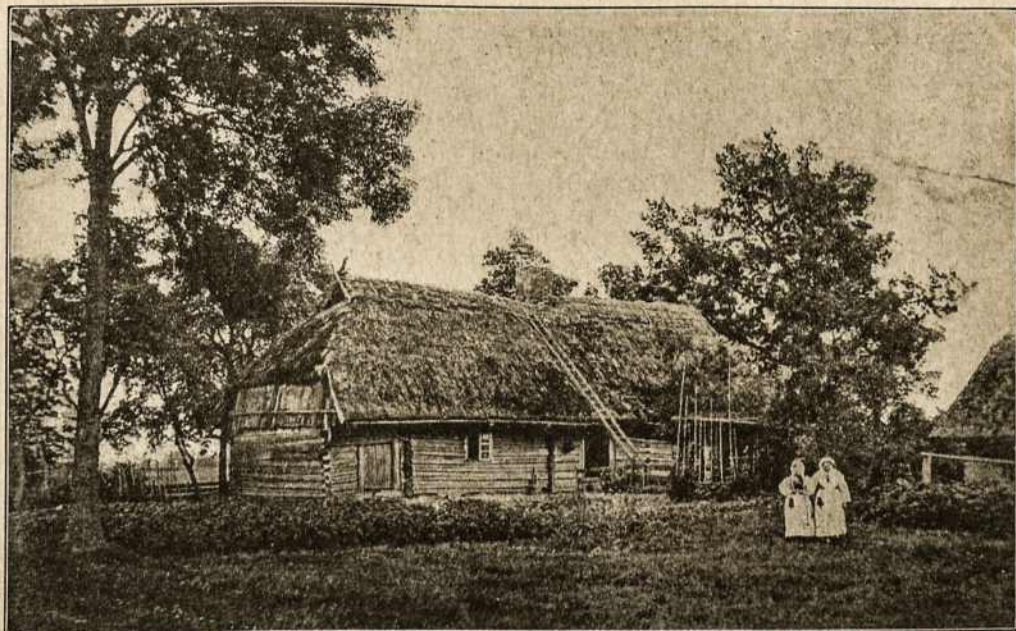
taud ten persikėlė ir "Ateities Spinduliu" redakeija. Nežiurint įvairių kliučių bolševizmo suardytame gyvenime, 1917—18 mokslo metais išėjo dar 8 laikraščio numeriai. Ant paskutinio lapo randame "Paskutinį Redakeijos Žodį," o kiek vėliau (birželio pabaigoje) Administracijos pranešimą laikraščiuose, kad "Ateities Spinduliu" redakeija persikėlė Lietuvon *). Pasibaigė ištrėmimo metai, prasidėjo vėl naujas gyvenimas ir naujas darbas ant gimtinės dirvos.

"Ateities Spinduliai" be abejo atliko didelį ir gražų darbą ateitininkų ir šiaip jau lietuvių katalikų gyvenime Rusijoje. Tegu jie buvo netobuli, tegu įvairios kliutys trukdė jų ėjimą, tačiau jie ištvėrė iki galo. O visos kliutys ir sunkenybės geriausiai parodė srovės galingumą. Visos jos buvo pergalėtos ir pats laikraštis antrais savo gyvenimo metais tampa net geresnis, turtingesnis. Gyvenimo reikalų skyrius duoda atbalsį į kiekvieną svarbesnį klausimą, pagauna visa kas išsimuša iš pilko kasdieninio gyvenimo paviršiaus. Šis skyrius bus svarbu pažinti kiekvienam, moksleivių gyvenimo tyrinėtojuj ištrėmimo metu. Mokslo srityje, be kitų rimtų straipsnių "Ateities Spinduliai" davė tokių nuolatinių vertės dalykų, kaip ateitininkų principų formulavimą ("Musų obalsiai"), Dr. J. Totoraičio rašinius iš lietuvių atgimimo ir literatūros, istorijos, Dr. J. Česaičio raštą "Etinis individualizmas proto ir tikėjimo šviesoje" **), prof. Sokolovo Jauniaus Gramatikos kritiką ir kitus. Pagaliau dailiosios literatūros skyriuj randame mėginimų įvairiomis formomis naujų mūsų poezijos ir beletristinės tvėrėjų. Apskritai laikraštis buvo vedamas švariai, kulturingai, — atsižvelgiant daugiau į pozityvų darbą, negu į tuščius svetimų nuomonių užpildinėjimus ir ginčus. Iš to gali pažinti srovės brendimą ir rimtį. Del to ir lietuvių visuomenėje ateitininkų organas rado kuopalankiausio priėmimo. Reikia pastebėti, kad lėšų žvilgsniu laikraštis ėjo vien visuomenės duosnumo dėka. Juk 1917 m. vasarą vienam "At. Sp." numeriui išleisti reikėdavo apie 1.500 rub. Tiek del organo.

(Bus daugiau).

*) Tuom pat laiku prasidėjo grįžimas Voronežo ir kitų moksleivių, inteligentų ir šiaip jau tremtinių. J. Ž.

***) Išleista atskira knygelė Susišelpimo Fondo naudai. J. Ž.

KUR BAKUŽĖ SAMANOTA....

NEVERK, MATUŠĖLE.

Oi neverk, matušėle, kad jaunas sūnus
Eis ginti brangiausios tėvynės!
Kad pavirtęs, kaip ažuolas girių puikus,
Lauks sūdo dienos paskutinės!

Taip nelaužyk sau rankų, kaip beržo šakas
Kad daužo užrūstintas vėjas;
Tau dar liko sūnų; kas tėvynę praras,
Antros neišverks, apgailėjęs.

Ten už upių plačių žiba mūsų pulkai:
Jie mylimą Lietuvą giną;
Kam nusviro galva, Danguje angelai
Vainiką iš deimantų pina.

Daugel krito sūnų, kaip tų lapų rudens!
Baltveidės oi verks, nes mylėjo!
Bet nei bus, nei tekės Nemune tiek vandens,
Kiek kraujo gudų ten tekėjo.

Vedė Vytautas ten didžiaviryų pulkus
Ir parlaužė gudo smarkybę,
Už tėvynės mares, už tamsiausius miškus
Išvarė piktųjų galybę.

Saulė leidos raudona ant Vilniaus kapų,
Kad duobę kareiviai ten kasė,
Ir guldė daug brolių greta milžinų,
O Viešpats jų priglaudė dvasią.

Oi neverkk, matušėle, kad jaunas sūnus
Eis ginti brangiosios tėvynės!
Kad pavirtęs, kaip ažuolas girių puikus,
Lauks sūdo dienos paskutinės!

Maironis.

Katalikas:— Jonai, tu skaitai liberalų “Tėvy-
nę”, Vienybę Lietuvninkų”, Lietuvą” ir kitus jų lai-
kraščius. Tai pasakyk, ką jaučia tautos sąžinė, kada
šioje kritingiausioje valandoje šitie laikraščiai klai-
dina visuomenę ir šmeižia mūsų iš širdies dirbančius
veikėjus!

Jonas: Oi nelaimingi jie pusliai! Bepusdami to-
kias pusles visai suges visuomenės ir tautos akyse.

Mikutis.

* * *

Sveikata brangesnis turtas už visus kitus tur-
tus. Sveikas elegta laimingesnis, kaip ligotas kara-
lius. Visai sveikas temperamentas, ramus ir linksmas
temperamentas, gyvas ir aiškus protas, nusistovėjusi
valia ir gryna sąžinė,—tai turtai, kurių joks pasižy-
mėjimas nei turtai nepakeis.

LIETUVOS VYČIŲ JAUNAMEČIŲ SKYRIAMS ĮSTATAI.

— *Vardas.* —

1. Oficialis vardas: Lietuvos Vyčių Jaunamečių Skyrius.
2. Šiuo pačiu vardu vartojama antspauda.

Tikslas:

Lietuvos Vyčių Jaunamečių Skyriaus viršiausiu tikslu yra skiepti bernaičių ir mergaičių sielose krikščioniškai-tautišką dvasią, kad juos prirengus į tikrus visuomenės, tautos ir žmonijos narius.

Veikimas:

1. Stiprinti jaunučių narių tikibinę ir tautinę dvasią.
2. Steigti vakarines mokyklas, kad suteikus progos pramokti platesnio katekizmo, Lietuvos Istorijos, lietuviško skaitymo ir rašymo.
3. Pratinti bernaičius bei mergaites prie priėmimo Šv. Sakramentų kas mėnuo.
4. Kurti nuosavus knygynėlius.
5. Pratinti narius prie knygų ir laikraščių skaitymo.
6. Lavinti atletikoje ir tvirti įvairaus sporto ratelius.

Nariai:

1. Skyriaus nariais gali būti lietuviai katalikai bernaičiai ir mergaitės jau priėmusieji Pirmąją šv. Komuniją ligi 16-kos metų.
2. Asmuo, sulaukęs 16 metų, lieka pilnateisiu Lietuvos Vyčių organizacijos nariu.

Pastaba: Sulaukę 16 metų gauna 25c. iš Skyriaus išdo užsimokėjimui įstojimo mokestis į suaugusiųjų Vyčių kuopą.

Narių teisės.

1. Kiekvienas narys turi sprendžiamąjo balso teisę visuose Skyriaus susirinkimuose.
2. Turi teisę visuomet nešioti L. V. organizacijos ženklelį.
3. Turi teisę naudotis Skyriaus įsteigta mokykla ir knygynėliu.

Narių priedermės.

1. Viršiausia narių priedermė yra Skyriaus įstatų pildymas.
2. Nariai privalo stengties sutraukti į savo organizaciją visą vietinį priaugamąjį jaunimą.
3. Užsilaikyti visur mandagiai, dorai, pavyzdingai ir skleisti tikybos ir tautos meilę draugų tarpe.
4. Lankyti visus Skyriaus susirinkimus.
5. Nariai visuomet savo tarpe turi kalbėti lietuviškai ir išmokti lietuviškų žaishų.
6. Nariuose privalo viešpatauti tikriausia vienybė ir sutikimas.
7. Išmokti platesnįjį katekizmą, žinoti Lietuvos Istorijos, mokėti skaityti ir rašyti lietuviškai.
8. Kiekvienas narys, prasižengęs prieš įstatus — pirmu kartu buna perspėtas, antru — suspenduotas ir trečiu — išbrauktas iš L. Vyčių organizacijos.

Mokestis.

1. Kiekvienas Skyriaus narys moka kas mėnuo kuopos išdan nuo 1 ligi 5 centų (pagal nutarimą).
2. Pusė įmokėtų pinigų eina į Centro Išdą, kita pusė liekasi kuopoje.
3. Už įmokėtus Centran pinigus gauna keletą "Vyčio" egzempliorių.
4. Narys, neužsimokėjęs už 3 mėnesius buna suspenduotas, gi neužsimokėjęs už pusę metų — išbraukiamas.

Viršiausioji Valdyba.

1. Jaunamečių Skyriai centralės valdybos neturi.

2. Kiekviename skyriuje ją pavaduoja Viršiausioji Valdyba.

3. Įnešimai — nutarimai. penkių asmenų: — dvasiško vadovo, dviejų vyrų ir dviejų moterių, kuriuos paskiria vietinė kuopa iš savo narių tarpo.

4. Šitoji valdyba globoja Skyriaus veikimą, dalyvauja jų susirinkimuose, bet užsilaiko pasyviai.

5. Bent keturis kartus į metus V. Valdyba išduoda savo atskaitą L. V. kuopos susirinkime.

Skyriaus valdyba.

Pirmininkas sušaukia visus Skyriaus susirinkimus. Juos pradeda ir užbaigia malda, (nesant kunigui) ir juose pirmininkauja. Prižiuri, kad visi nariai pildytų Skyriaus ir reikalaujamus L. Vyčių organizacijos Įstatus.

2. Pirmininkui prasišalinus, jį pavaduoja jo *pagelbininkas*.

3. *Protokolų raštininkas* užrašo valdybos ir Skyriaus susirinkimų nutarimus. Svarbesnius nutarimus pasiūnčia į organą.

4. *Iždininkas* globoja Skyriaus turtą. Reikalaujamų pinigų sumą paskirtu laiku prisiūnčia centran.

5. *Finansų raštininkas* veda narių ir jų mokesčių knygas. Praneša per susirinkimą suspenduotų narių vardus. Užrašo naujus ir išbraukia nustojusius teisių narius.

6. Du *tvarkos prižiūrėtoju* skaito posėdžių laike balsus. Jiedu suteikia nariams reikalaujamus pavelijimus apleisti susirinkimą.

7. Reikalui atsitikus, renkamos iš trijų asmenų komisijos.

Susirinkimo tvarka.

1. Dvasiškas vadovas, arba jo nėsant, pirmininkas atidaro malda susirinkimą.

2. Skaitoma pereito susirinkimo atskaita.

3. Viršiausioji Valdyba susideda iš

4. Finansų raštininkas perskaito suspenduotų ir išbrauktų narių vardus.

5. Naujų narių priėmimas.

6. Įvairūs svarstymai ir nutarimai.

7. Malda.

8. Vyčių Himnas.

9. Susirinkimui užsidarius, nariai užsimoka savo mėnesines mokesčius.

Mokykla.

Lietuvos Vyčių Jaunamečių Skyriaus užlaikomoje mokykloje randasi keturi kursai, butent: mokslo, amatų, muzikos bei dainų ir žaislų.

Mokslo kursas:

- a) Platesnysis katekizmas,
- b) Skaitymas, gramatika, diktantas,
- c) Lietuvos istorija ir geografija;

Amatų kursas:

- a) drožimas ir piaustymas,
- b) piešimas — piešeliu, angliumi ir varsomis;

Muzikos bei dainų kursas:

- a) lavinimasis lošime, deklamacijose,
- b) vaikų ėoro inkurimas,
- c) rupinimasis, kad kiekvienas narys mokintųsi ant bent kokio muzikaliao instrumento;

Žaidimų skyrius:

- a) mokymas tautiškų šokių,
- b) visokių ratelių, dainoms pritariant,
- c) įvairių žaidimų kambaryj ir lauke;

Vien bernaičiams:

- a) fizinis mankštymasis,
- b) karuomeniškas lavinimasis.

Vien mergaitėms:

- a) mezgimas,
- b) išsiuvinėjimas,
- c) peltakiavimas,
- d) nėrimas;
- e) rišimas — siulais ir popiera.

Skyriaus likvidacija.

L. Vyčių Jaunamečių Skyriui iširus, jo visas turtas pereina vietinės L. V. kuopos išdan.

Daugiau domos priaugančion jaunuomenėn.

Jaunuomenėje yra tautos ateitis. Šeimynų tėvai daug tikisi iš savo augančių vaikelių. Juos auklėja, mokina ir žiūri, kad užaugę būtų geras žmonėmis. Tėvas bei motina nekartą nuo savės duonos kąsnį nutraukia, kad tik jų sunus ar duktė būtų užtektinai pavalgydinti, ir t. t. Jie tai darydami tikisi, kad užaugę vaikeliai suteiks jiems pagelbą žiloje senatvėje, kada nusilpnės jų jų pajėgos.

Draugija ir tauta turi daug vilties bei pasitikėjimo priaugančioje jaunuomenėje.

Taigi ir mums, Vyčiams, turėtų daugiau apeiti priaugančioji jaunuomenė. Gal kas paklaus: kokiū budu tai būtų galima? Atsakymas yra lengvas teorijoje, bet praktikoje sunkesnis, negu mes manome.

Štai ir ką mes, Vyčiai, turėtume daugiau domos atkreipti bei pasidarbuoti pakėlimui mūsų priaugančios jaunuomenės! Tverkime priaugančiųjų Vyčių kuopeles — tverkime jas visur. Kur tiktai yra Vyčių kuopa, lai buna ten sutverta ir priaugančiųjų kuopelė.

Tiesa, kai-kuriose vietose jau senai yra gyvuojančių jaunamečių kuopelių. Bet tai dar vis retenybė. Kai-kuriose kolonijose kad ir yra sutvertos panašios kuopelės,

bet dauguma jų yra apleistos ir pakrikę bei apmirę. Žinoma, sutvėrus ir tik juos vienus palikus turi pakrikti. Nes maži — jauni budami neįstengia patys susitvarkyti ir kuopelės palaikyti. Čia reikia pagelbos didžiųjų Vyčių. Ne kaip-kada tik, bet visada. Jeigu kur tokia kuopelė gyvuoja, reikia kiekviename jų susirinkimelyje nors vienam ar dviem didžiųjų dalyvauti — jiems pagelbėti, pamokinti, kaip apsieiti ir kaip susirinkimus vesti.

Reikalinga yra steigti mažųjų Vyčių kuopeles kur dar jų nėra. Delko? Delto, kad prilaikyti bernaičius bei mergaites nuo ištautėjimo; kad atitraukti bei neduoti jiems progos prigulėti prie nepageidaujamo plauko draugijėlių; kad atėjus į metus nebutų del jų draugijinis gyvenimas visai svetimu, nežinomu.

Pozityviai — kad išmokinti bei pripraptinti juos prie doro draugijinio veiklumo bei rimto darbo visuomenės dirvoje; kad supažindinti su lietuviškais papročiais — kad nuo-pat jaunystės pamylėtų gražią, turtingą lietuvių kalbą ir t. t.

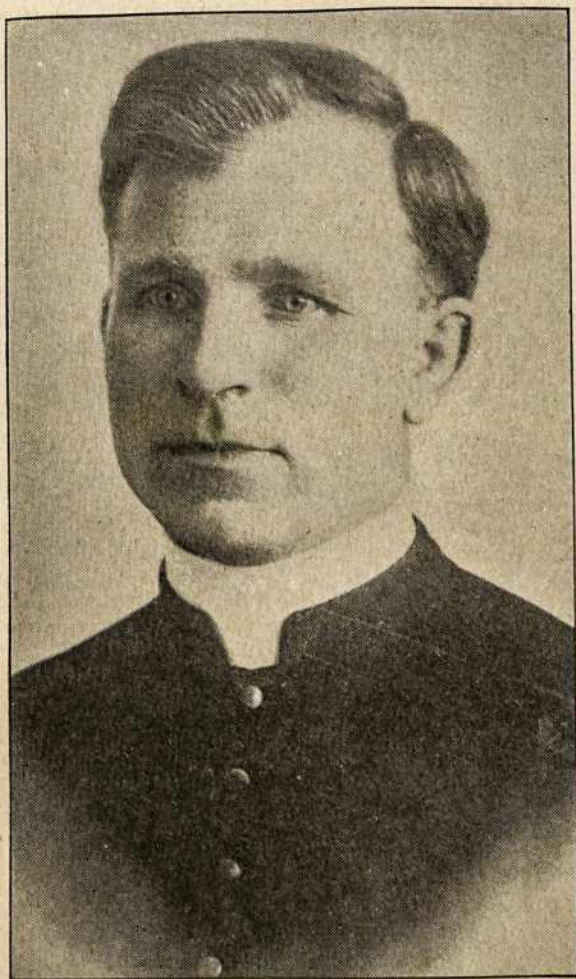
Draugijos bei tautos pakilimas ir pasekmingas gyvenimas ateityje prigulės nuo mūsų priaugančios kartos. Kaip išauklėsime priaugančiąją jaunuomenę, taip skaiesti ir laiminga bus mūsų tautos ateitis.

F. V—tis.

Kas nesibijo gyvenimo, kas drąsiai susitinka su laime ir nelaime, tas liuosas bus nuo visokių, pasimistinių užpuolių ir aiškiai supras, kad nieko tokio nėra, ko mes negalėtumėme nuveikti, kad tik mokėtume. kas reikia daryti.

PRAKTIŠKAS.

- Šimuk, kam vištoms duodi šilta vandeni?
- Noriu, kad gatavus kiaušinius dėsi.

KUN. L. BRIGMANAS,

Kalėdų dienoje, gruodžio 25 d., 1918 m. Šv. Mykolo par. bažnyčioje išvestas kunigu .Prakilnus tėvynainis, brangus jaunimo prietelius. Kunigo priedermes pildo lietuvių katalikų par., Westville, Ill.

Mažo Petruko dainelė.

Mažame kambarėlyje vienoje neturtingųjų Londono miesto gatvių mažas Petrukas, vargingas Francijos vaikutis, kurio tėvelis senai buvo miręs, sėdėdamas ant krašto lovos, kurioje gulėjo serganti jo motutė, tyliai dainavo liudną vargų dainelę. Nebuvo duonos plutelės namelyje, o nieko nebuvo ragavęs jau antra dienele. Tečiau nenorėdamas pasiduoti nusiminimui ir mėgindamas pralinksinti mamytę, sėdėjo ir dainavo visą dieną.

Dažnai pamąstydamas apie savo padėjimą, negalėjo sulaikyti ašarų veržimosi iš akių; nes žinojo, kad niekas nebut taip malonu jo sergančiai mamytei, kaip koks obuolis arba pieno stiklelis. O neturėjo nei cento, kad jai ka nupirkti.

Dainelė, kurią nenuilstančiai dainavo, buvo tai jo paties parašyta, kaip žodžiai, taip ir melodija; to jaunikaičio buta genijaus.

Štai pasigirdo bildesys. Pažiuro pro langą ir pamatė vyrą prikalant prie tvoros didelį popierą su apgarsinimu koncerto, kuriame dalyvaus garsiausia Europos dainininkė, — poni Malbrin'a. Koncertas turėjo įvykti tą vakarą vienoje didžiausių Londono salių.

— O kad aš galėčiau ten nueiti — svajojo Petrukas ir giliai užsimastė. Staiga susiėmė rankutes, jo akys sužibėjo nauja viltimi! Pribėgęs veidrožio pasiūkavo tamsius garbeniuotus plaukus ir paėmęs iš mažos dėžutės seną suraukšlėtą popiero skypelį, rupestingai pažvelgęs į miegančią matutę, išbėgo greitai iš kambario.

* * *

— Ar sakėte, kad kas laukia manes? — paklausė poni Malbrin'a tarnaitės, — aš jau ir taip pavargus su svečiais.

— Bet čia tik mažas gražus vaikutis tamsiai garbeniuotais plaukais. Jis sako, jei daleisite jam pakalbėti Tamsta nesigailėsite; prižada ilgai neužlaikyti. — Na, tai atvesk jį čia, aš visada išklausau mažų vaikelių — atsakė garsi dainininkė.

Mažas Petrukas tyliai inėjo; vienoje rankoje laikė kepurę, antroje — popiero skypelį. Priėjęs prie dainininkės ir gražiai pasilenkęs tarė: — Atsiprašau, kad drįsau pas Tamstą ateiti, bet gal atleisi išklausius manes. Mano tetušis senai miręs, mama labai serga, o esame labai vargingi — neturime nei cento vaistams ar valgiui nusipirkti. Aš manau, gal tamsta sutiktumei ant vieno savo garsių koncertų sudainuoti šią mano dainelę, o gal kas ją nupirktų ir tada galėčiau mamytei nupirkti vaistų ir valgio. Žinau, kad tai didelis prašymas, bet meldžiu neatsisakyti.

Gražioji poni paėmė iš jo rankutės popierėlį ant kurio buvo išrašyta dainelė, tyliai ją sudainavo.

— Ar tai tavo kompozicija? — stebėdamos ji paklausė. — Tu, kudikis! O dainos gražumas!... Ar norėtum ateiti ant mano koncerto šį vakarą?

— Taip!—Ir Petruko akutėse sužibo džiaugsmas.
— Bet aš negaliu palikti mamos.

— Aš nusiūsiu ką nors prižiūrėti tavo mamytę ši vakarą, o čia pinigų: nupirk valgio sau ir mamytei. Imk ir tikieta į koncertą, neužmiršk ateiti. Tavo sėdynė bus artį manes. O dabar bėgk pas mamytę.

Išėjęs Petrukas nupirko vaistų ir visokių gardumynų del mamytės, ir parnešęs namo nebe ašarų papasakojo apie netikėtąją laimę.

Atėjus vakarui nuėjo į koncerto vietą. Petrukas buvo įleistas į didelę svetainę ir manė, kad tai gražiausia vieta pasaulyje. Muzika, įvairios šviesos, žvilgėjimas deimantų ir kitų brangenybių žavėte jį žavėjo. Ant galo ir ji pasirodė, garsioji dainininkė. Vaikučio akys visą tą vakarą ant jos ilsėjos. Ar tai ištikrųjų ta augštos killmės moteriškė, kurią visas pasaulis gerbė, tikrai jo dainelę dainuos? Nežinojo ką manyti. Be dvasios jis klausėsi. Ir štai arkestra, visa arkestra, susidedanti iš pustrėčio šimto muzikantų, užtraukė liudną melodiją, kuri susiliejęs su dainininkės maloniu balseliu, it aukso varpelis skambėjo. Pažino vaikutis melodiją ir džiaugėsi! O kaip gražiai ji buvo sudainuota! Ji buvo tokia silpnutė, tokia liudna! Tukstančiai linksmų akių apsipylė ašaromis, daug širdžių buvo sudainta jo maža dainele.

Petrukas, paskendęs mintyse, parėjo namo. Kas jam dabar iš pinigų? Garsiausia dainininkė visoje Europoje, o gal ir visame pasaulyje, dainavo jo dainelę ir tukstančius pravirkdė!

Ant rytojaus pas juos atsilankė poni Malbrin'a. Uždėjęs ranką ant jo galvutės, tarė motinai: — Nebereiks tau, matuše, daugiau vargo kęsti. Tavo sunelis savo gabumais ir dainele jus išgelbėjo. Šiandie gavau didelę pinigų sumą už jo dainelę ir juos Tamstai atnešiau.

Petrukas tai išgirdęs atsiklaupė prie lovelės ir prašė Dievo palaiminti tą gerą ir gailėtingą poniją.

Ta menkutė jo maldelė dar labiau sugraudino ponios širdį ir nuo to laiko ji atsidavė vien tik gailėtingiems darbams.

Prieš jos mirtį tas pats Petrukas, bet dabar išaugęs į gražų jaunikaitį ir garsų muziką kompozitorių, stovėjo prie jos lovos paguosdamas ir suramindamas ją paskutinėse jos valandose maloniomis dainelėmis.

Vertė

Banga.

LIETUVOS VYČIŲ CHICAGOS APSKRIČIO CHORO GARBĖS NARIAI:

Choro vedėjas **A. Pocius**
J. Kazanauskas.

LIETUVOS VYČIŲ CHICAGOS APSKRIČIO CHORO NARIAI RĖMĖJAI:

Kun. Ign. Albavičius, kun. N. Pakalnis, B. Smartakas, kun. H. Vaičiūnas, V. Stankevičia, kun. J. Kloris, J. Baubkus, kun. Al. Skripka, Adv. V. Rutkauskas, V. Gedvilas, A. Kaulakis, V. Stančikas, kun. B. Urba, kun. P. Lapelis, kun. V. Slavynas, Pancirna, St. Cibulskis, P. Baltutis, J. Karosas, J. Kaupas (Washington, D. C.), kun. F. B. Serafinas, L. Šimutis (Brooklyn, N. Y.), kun. J. Poškauskas.

L. VYČIŲ KUOPOS RĖMĖJOS:

4 kuopa, 16 kuopa, 13 kuopa, 35 kuopa (West Pulman, Ill.)

L. VYČIŲ CHICAGOS APSKRIČIO CHORO VALDYBOS ANTRAŠAI:

Pirm.: **J. Vilimas**, 3934 So. Rackwell St.
Vice-pirm.: **J. Pivorius**, 10801 So. Wabash ave.
Raštininkė: **E. Jovaišaitė**, 3259 So. Halsted St.
Iždininkas: **P. Varakulis**, 726 W. 18th St.
J. Vilimas,

L. V. Ch. A. Choro pirm.

P. S. Sekančiame "Vyčio" numeryje bus L. V. Ch. Apskr. Choro konstitucija.

J. V.

NELAIMĖ.

—Ko verki, Magdutė?

—Mamytė, čiulpiu saldainį ir netyčiomis prarijau, bučiau kažin koliai užtekus čiulpti.

—Imk kitą, šitą kramtydama praryk.

*
*
*

PAS LIGONĮ.

Marytė (į sergantį Joną, kurio atėjo atlankyti):
Joneli, išrodai labai sergantis-

Jonas. Taip, miela Maryte, tur but tuoj mirsiu.

Marytė: O mielas Joneli! jei tu mirsi, tai ir aš mirsiu—į vieną duobę mudu laidos...

Jonas: Ne, aš nenoriu su tavimi, nes ne Vytė esi!...

V.

W. J. LOCKINGTON, S. J.

KUNO SVEIKUMAS IR DVASIOS TVIRTUMAS.

VERTĖ PR. JURAS.

(tąsa).

REIKALINGUMAS LAVINIMO KUNO.

Kada prisižiurime gyveniman tų, kuriems Draugijų steigėjai išdavinėjo tasykles rupinimuisi kuno sveikata, be abejonės randame labai daug medžiagos apmąstymui. Gi beskaitant apie jų nuoveikalius mumyse kyla klausimas: „kokias gyvenimo taisykles bepaskirtų mums, jeigu jie manė, kad anų laikų tvirtuoliams panašūs persergėjimui užlaikymui kuno sveikatos buvo reikalingi?“

Šiandien visas pasaulis stebiasi, kada į visus kampus elektrikos kibirkščia išplatintas Maratono vardas. Žmonės užindomauti kalba apie pastebėtiną jo ištvėrmę ir stiprumą kuno. Jojo viengiančiai kelia jį į padanges, garbavoja, lyg kad būtų tautiškuoju didvyriu. Tečiau ką toks takunas Maratonas gali lygintis prie karžygiškojo žygio šv. Pranciškaus Ksavero, kuris ima ant savo pečių keleivio rišulį ir leidžiasi girios taku šale bėgančio arklio, didžiausiu rupestringumu dasigauti prie sielų. Neįstabu, kad bėgęs beveik ištisą dieną, vakare apalpęs parpuolė ant žemės sudraskytais kojomis. Pamėginkime kuris mūsų smarkiai bėgti nors *vieną* mylią ir ingysime maž-daug supratimo, ką toksai žygis reiškia.

Šv. Ignacas, kada steigė savo Draugiją, ėjo 3040 mylių; viena kelione padarė 1020 mylių. Prisižiurėkime taipgi į Ribadeneirą, vaiką keturiolikos metų amžiaus, keliaujantį iš Rymo Paryžiun; arba į mažą

Stanislovą einantį pėsčiomis kalnuotomis šalimis tukstantį du šimtu mylių; sustoja jaunuolis tik tada, kada užpakalyj jo Ryme lieka uždaryti noviejatos vartai. Paimkime, pavyzdin, Jezuitą, kuris nuolankus išteigėjo taisyklėms: „musiškiai privalo keliauti pėsčiomis,“ pasiramsėiuodamas lazdele, leidžiasi pėsčiomis per Vokietijos girias iki pat Ispanijos slėnių, arba per žaliuojančias Irlandijos lygumas į Škotijos kalnuotąją šalį ir tokių kelionių pasekmėse matome didelį sustiprinimą kuno mat, panaudodavo geriausią miklinimuisi priemonę — *vaikščiojimą*.

Kodel-gi šiandien pasaulij taip mažai tesiranda panašių vyrų? Kodel ant vieno takuno Maratono mes turime net šimtus tukstančių, kurie visiškai negali bėgti nei pusės mylios, nes jų kunai nedalaiko? Čia kiekvienam mūsų yra gera pamoka. Pasauliečiai jau nekartą statė sau panašius klausimus, nes mato, kad jų kunai nėra taip stiprūs, kaip pratėvių, kad sveikata vis silpnesnė ir silpnesnė. Senovės gydytojų vietas užėmė eilės naujalaikių specialistų. Pastarųjų kambariai vis prisikimšę paliegaliais ir operacijiniai peiliukai be paliovos veikia. Ligonbučių skaičius nuolat dauginamas; vaistinyčių spindančios šviesos mirga po visas šalis. Sergiamas vanduo ir maistas; giriamasi apvalymu miestų daržų, bet-gi tie patys miestai nei kiek neapsivalė nuo kreivių šleivių, nuo asmenų indubusiomis, silpnomis krutinėmis ir silpnais kuno sąnariais. Jieškota tam priežaščių. Suradę iš džiaugsmo šuktelė-

jo ir pagarsino kaipu nauju dvidešimto šimtmečio išradimu tą, ką šv. Ignacas jau buvo indėjęs į savo taisykles šešioliktame šimtmetyje, kad “žmonės vartoja perdaug maisto, o permažai miklinimosi (exercise).”

Seniaus žmonės ėjo prie darbo ir grįžo pėščiomis, kartais net kelias mylias. Kopinėjo laiptais, bėginėjo gatvėmis visokiais reikalais; žodžiu sakant, žmogus visada judėjo. Gi šiandien, išėję pro duris tuoj lipa į gatvekarį, kuris čia-pat sustoja, ir važiuoja į darbavietę. Nuvažiavus bereikia paspausti varpelį ir keltuvas užkelia darbo kambarin. Jei panori su kuomi nors pasikalbėti ar paklausti ko, po ranka turi telefoną. Ir ten praleidžiamas visas laikas, išskyrus pietinę pertrauką, kol važiuoja namon. Liuosos nuo darbo dienos irgi praleidžiamos panašiu budu. Nenuostabu, kad taip vaišinami kunai lieka nusilpninti, kad net atsisako išpildyti savo veikmes.

Žmonės ant galo suprato kame slepiasi klaida ir griebėsi už darbo, kad prašalinimui nedateklių suradus priemones ir tuomi aprupinus, kiek galint, kuną reikalingu mankštiniu. Rezultate-gi nuo “fiziškų kultūros žinovų” visur girdžiami balsai, žadą išgydyti žmones, nuo ko jie patys, bent kiek panaudoję savo sveiką protą, lengvai galėtų išsigydyti; dabar grudasi prie jų tukstančiais.

Panaši gyvenime papročių permaina palietė ir dvasininkų luomą. Kur seniau misijonieriai ėjo per girias ir lygumus pėsti, nešini ant savo pečių pundelius su valgiais bei rubais, šiandien greitas garvežys parveža kunigus smagiai besilsenčius minkštose sėdynėse. Pašaukti prie ligonio pirmiaus dažnai turėdavo sunkią kelių mylių kelionę, dabar-gi bereikia paeiti kelius žingsnius prie artimiausio vežimo. Laikant misijas nebereikia eiti kelias dienas

per kalnus bei klonis, kad atsiekus tikslą, nes traukinys greitai nuveža iš miesto miestan. Tokios permainos dvigubai apsunokino misijos darbą. Tris, keturios ar penkios kelionės dienos iš vienos misijų vietos kiton anų laikų misijonieriams duodavo progos atgaivinti nuvargintą protą ir gerklę; o išsimankštiniimas kelionėje ir tyras oras užlaikydavo kuną gerame sveikatos stovyje. Nunai pavijys panaikintas greitu inžinu ir todėl žmogui nebeliko laiko nei poilsiui nei išsimankštiniimui. O jeigu neduoti kunui poilsio ir reikalingo išsimankštiniimo, jis sukelia maištą ir darbas lieka sutrukdytas.

Kurie rupinasi tik materialiu gyvenimo gerbuviu, suprato reikalingumą energiškos veiknės dvejojopj prasmėj ir todėl visomis pajiegomis stengiasi surasti vaisių. Kodel? Žinoma, kad prilaikius kuną, kaip paprastai sakoma, tinkamą darbui. Ką-gi tad bekalbėti apie tuos, kuriems apeina ir dvasiniai reikalai; kurie laiko rankose dangaus raktą; kurių darbo tikslas yra augščiausias, butent, išganymas sielų?! Jeigu mes pasirįžtame lavinti savo kuniškas pajiegas, nemanykime pradeda naują negirdėtą darbą. Daugelis yra prityrę gyvenimu, kad kuniškoji negalė yra trugdžiuisi jų pastangoms pasirįžimuose. Jie ėmėsi už darbo ir pasiliuosavo nuo tų negalių. Atsiminkime, kad tai nelengvas darbas, kada žmogus turi daugiau negu pusę amžiaus. Vienas toks kariauninkas (jis turėjo virš šešesdešimts metų amžiaus) nurodė mums ir priežastį, kodel taip labai troško ingyti gerą kuno sveikatos stovį. “Aš noriu, — sako jisai, — tikti ir buti atsakančiu visiems darbams, kurie krinta ant mano pečių.”

Pamokslininkas, kuris daugiau pasitiki gramatikai, negu malonėms, asmeniškumui, negu maldai ir judėjimais sakykloje, negu apmąstymams, tegali tikėtis pasek-

mių tiek, kiek ir tasai, kuris išvystydamas dvasines pajėgas per savo apsilėidimą duoda kunui nusilpti. Jeigu sudėjimas muzikaliao instrumento nepastovus bei silpnas, kaip jį netobulinsi, jisai neišduos gražaus muzikališko balso.

Kada apaštalas reikalavo dešimts žmonių, kurių pagelba jis būtų atvertęs visą pasaulį, jis mintyje turėjo vyrus, kurie buvo *vyras*, — tvirti kunu ir dvasia.

(Bus daugiau).

IS CENTRO RAŠTINES.

Inžengus į Naujus Metus.

Senus metus praleidome mažais žingsniais žengdami. Senieji metai taip greit prabėgo, kaip kudi-kystės dienos. Rodosi, kad jų nei nebūta. Jie praėjo ir jau nebegrįš. Su jais ir mūsų gyvenimo dalis valandų nubėgo. Jei atsigrįšime ir pažvelgsime į praėjusius metus, pamatysime, ar palikome juose kokią žymę. Jei užsitarnavome, atlikome žymesnę darbą, tai jį pamatysime... Jis pasiliks visados ir liudydys, kad mes tame laike gyvenome... Dėja, kiek tokių paminklų pristatėme, į kuriuos atsisukę galėtume gėrėtis, kurie liudytų mūsų praeitį. Gal turėjome progų, jų neišnaudojome. Jos gyvenimo verpetais nusiirė toli, toli, kurių mes nepasieksime ir išnaudoti nebegalėsime...

Dabar vėl įsėdome į naują gyvenimo valtelę. Povalei pradėjome irtis, ieškoti geresnių, laimingesnių laikų. Ar prie jų priplauksime, ar juos surasime? Ar įvykdinsime savo pažadus, kuriuos ketinome šiais metais atlikti. Jei norime, kad mūsų prakilni tikslai, idėjos tarpe jaunimo skleistųsi, žydėtų mūsų tautoje ir gamintų gerus, naudingus vaisius mūsų Tėvynei — Lietuvai, kurią mes, Vyčiai, kiekvienas labiau mylime negu patys seve, nes trokštame ją matyti laisva ir neprigulminga, tai turime subrusti visi. Visi prie irklų ir irtis valtele pirmyn! Pirmyn, taip greit, kaip plaukia šie nauji metai.

“Dievas ir Tėvynė” — štai mūsų obalsis. Mūsų himne skamba žodžiai: Vyčiai gyvenam Tautai ir Bažnyčiai. Šie mūsų obalsiai surišo mus Dievo ir Tėvynės meilės ryšiais. Jie liepia mums vieni kitus mylėti, gerbti. Jie žadina mūsų širdyse Tėvynės meilę. Jie skatina mus prie darbų, kurių laukia mūsų nuvarginta tauta! Jei mes, Vyčiai, po savo organizacijos vėliava mylime vieni kitus, vienybėje darbuojamės Lietuvos labui, tai kodėl tie mūsų

obalsiai nesutraukia viso Amerikos jaunimo po Liet. Vyčių vėliava? Kodel tie vienybės ir meilės ryšiai nesuriša viso Amerikos lietuvių jaunimo, kad vienybėje galėtume veikti Lietuvos ir vargstančių brolių labui. Gal dėl to, kad jie mūsų idėjas mažai pažįsta. Tai mūsų visų svarbiausias uždavinys aiškinti mūsų tikslus, prie kurių žengiame. Supažindinti su visais mūsų tikslais ir troškimais. Tik gerai pažinę mus, persiėmę mūsų idėjomis stotų po Liet. Vyčių vėliava ir būtų naudingais Tėvynės vaikais.

Kad išaiškinus organizacijos svarbą, reikia rengti agitatyviški vakarai, prakalbos. Prirašinėti narius. Po Šeštojo Seimo iki Naujų Metų mūsų organizacija mažai pasididino narių skaičiumi. Kuopos eikite į lenktynes. Katra daugiau prirašys naujų narių iki busimo Seimo, tą kuopą Seimas nuširdžiai pasveikins. Centro Raštinės skyriuje visuomet garsiname naujus narius. Pirmas numeris parodžia, kiek po Šeštojo Seimo prie kuopos prisirašė; antra skaitlinė tarpe kabučių parodžia, kiek iš visų kuopų prisirašė. Kiekviena kuopa privalo rūpintis, kad jos būtų didžiausia skaitlinė, kuri pažymi augimą naujų narių. Prirašius narius tuoj reikia siųsti jų aplikacijas Centro Raštininkui.

Organizacijos gerovė, jos tobulumas daug priklauso nuo Centro ir kuopų valdybų. Tad joms ir reikia daug domos atkreipti į savo pareigas, kurios joms priklauso. Didelė parama organizacijai yra iš kuopų veikimo. Kuopos veikimas, tvarka remiasi ant kuopos valdybos. Tai ir kuopų valdybos privalo stengtis tvarkyti kuopos reikalus ir pildyti tą, kas joms priklauso.

Iki Naujų Metų neatsilyginusioms kuopoms davėme “excūsą,” nespėdavome, laukėme vis prisiumčiant duokles. Nuo sausio mėnesio šių metų neatsilyginusioms kuopoms per tris mėnesius bus sulaukytas organas ir bus suspenduotos. Taip-pat sus-

penduosime ir pavienius narius ir sulyg įstatų braukime. Šeštasis Seimas nutarė įvesti organizacijos narių laipsnius. Nariai bus kilnojami iš žemesnių į augštesnius laipsnius. Pirm perkeliant narį į augštesnį laipsnį bus tēmijama į jo stovį Centre. Blogas bus įspudis, kuomet rasis pažymėtų, kad buvo suspenduotas kartą ar du į metus. Tai geriau reikia iškalno užsimokėti už metus.

Apie mokesčių mokėjimą buvo rašyta pereitame "Vyčio" numeryje (16-57). Tų taisyklių ir laikysimės.

Delei kai-kurių priežasčių pavėlavome išduoti finansų atskaitą. Dabar šiame "Vyčio" numeryje telpa. Seniau atskaitoje skambėdavo kiek abelnai buna inplaukų ir išlaidų. Mes-gi pažymėsime, kiek kuri kuopa prisiuntė. Čia bus progos matyti, kaip kuopos apsimoka organizacijai mokesčius. Nors, žinoma, užims daugiau laiko ir organe vietas, bet jis ir tarnauja organizacijos reikalams.

Visų kuopų ir narių meldžiame šiame mėnesyje atsilyginti mėnesines duokles. Mažiau nuo nario negalima siųsti, kaip už pusę metų (90 centų mėnesinių ir 10 centų organizacijos reikalams).

V. Rukštalis,

Liet. Vyčių Centro Rašt.

* * *

MUSŲ KARININKAI.

(Taša iš 15 — 16 (56 — 57) numerių)

1 —133— Klemensas Stočkus (prie Centro priklaus. Francijoje);

Iš 4-tos Kuopos, Chicago, Ill.

1 —134— Antanas Benevičius, 2 —135— Martinas Česnavičius, 3 —136— Kazys Mikšis, 4 —137— Antanas Petrulis, 5 —138— Vincas Steponkus, 6 —139— Kastantas Stulas, 7 —140— Petras Trumpickas, 8 —141— Julius Gimuliauskas, 9 —142— Juozas Langvis, 10 —143— B. Stanevičius, 11. —144— P. Rukas, 12 —145— Viktoras Urbonas, 13 —146— A. Stanevičius;

Iš 11-tos Kuopos, Hamstead, Pa.:

1 —147— Ambrazas Jenulevičius, 2 —148— Antanas Gudžiūnas, 3 —149— Jonas Naujokaitis, 4 —50— Juozas Laponis, 5 —151— Šimas Balauskas, 6 —152— Benediktas Jankaitis;

Iš 15-tos Kuopos, Wilkes-Barre, Pa.

1 —153— Kunigas B. Paukštis, 2 —154— Jo-

nas Jasonis, 3 —155— Kaz. Gibavičius, 4 —156— Alek. Valungevičia, 5 —157— Pet. Dambrauskas, 6 —158— Pet. Baltuška, 7 —159— Jonas Buragas, 8 —160— Kaz. Vaitkevičia;

Iš 17-tos Kuopos, So. Boston, Mass.

1 —161— Leonas Švagždys, 2 —162— Antanas Buslevičia, 3 —163— Jonas Jokubauskas, 4 —164— Dom. Antanavičius, 5 —165— Vaelas Ivanauskas, 6 —166— Kazys Luinis, 7 —167— Jonas Červokas, 8 —168— Juozas Strakauskas, 9 —169— Jonas Skudvis, 10 —170— Jonas Petrauskas, 11 —171— Jonas Ramanauskas, (oficieris);

Iš 18-tos Kuopos, Cambridge, Mass.

1 —172— Stanislovas Luinis, 2 —173— Aleksandras Jokubauskas, 3 —174— Zigmantas Tamošiūnas (Kuopos pirmininkas ir daug darbavęsis Liet. Vyčių labai. Taipgi priklausė prie visų katalikiškų ideališkų organizacijų);

Iš 19-tos Kuopos, Baltimore, Md.:

1 —175— Dr. Jonas Bučnis, 2 —176— Dr. Jonas Veberas, 3 —177— Inž. A. J. Sakevičius, 4 —178— Studentas A. V. Bučnis, 5 —179— St. Benešūnas, (Francijoje sužeistas), 6 —180— V. Nemuras (Francijoje sužeistas), 7 —181— V. Jesaitis, 8 —182— A. V. Sakevičius, 9 —183— A. Kairis, 10 —184— T. Marčinkevičius;

Iš 25-tos Kuopos, Cleveland, Ohio.:

1 —185— Juozas Pečkus, 2 —186— Jonas Skliutas, 3 —187— Juozas Petralis, 4 —188— Juozas Varseckas, 5 —189— Martinas Kazlauskas, 6 —190— Liudvikas Šuskevičius, 7 —191— Antanas Grigalius, 8 —192— Juozas Andžiulaitis, 9 —193— Liudvikas Adomaitis, 10 —194— Anicetas Baltakis, 11 —195— Jurgis Matulevičius, 12 —196— A. Muiliolis;

Iš 62-ros Kuopos, W. E. Pittsburgh, Pa.:

1 —197— Aleksandras Sadauskas, 2 —198— St. Griškis, 3 —199— Leonas Milašis;

Iš 69-tos Kuopos, Pittsfield, Mass.:

1 —200— Antanas Česnelis;

Iš 79-tos Kuopos, Detroit, Mass.:

1 —201— J. Vaitekunas (už tautų liuosybę gyvastį aukavo), 2 —202— J. Vilaniškis, 3 —203— I. Dereškevičius, 4 —204— V. Stankevičius;

Iš 82-ros Kuopos, Gary, Ind.:

1 —205— Antanas Mikolaitis, 2 —206— Kazys Rimkus, 3 —207— Antanas Pažėra, 4 —208— Kazys Pažėra, 5 —209— Jonas Šliužas;

Iš 90-tos Kuopos, Harrison, N. J.:

1 —210— K. K. Mečionis, 2 —211— J. Vaitkus, 3 —212— J. Balsevičius, 4 —213— Nanevičius;

Iš 92-ros Kuopos, Niagara Falls, N. Y.

1 —214— Jurgis Karaška, 2 —215— Andrius Urbonas, 3 —216— Julius Dargis, 4 —217— Domininkas Matonis.

(Bus daugiau).

V. Rukštalis,

Liet. Vyčių Centro Raštininkas.

* * *

LIET. VYČIŲ CENTRO RAŠTININKO
FINANSINĖ ATSKAITA.

Ineigos nuo L. V. 6-tojo Seimo iki sausio 1, 1919 m.
Rugsėjo mėnesis.

Kuopa.

Nuo išd. A. Petrauskaitės perimta balanso \$475.00
 ,, 69 Pittsfield, Mass. ("V." spaus-
tuvei auka) 5.00
 ,, 33 Kingston, Pa. 9.00
 ,, 78 Lawrence, Mass. 15.60
 ,, 8 Roseland, Ill. 29.40
 ,, 82 Gary, Ind. 3.30
 ,, 82 Gary, Ind. 13.60
 ,, 5 Chicago, Ill. 13.80
 ,, 10 Athol, Mass. 17.50
 ,, 2 Lewiston, Maine. 12.00
 ,, 31 Binghamton, N. Y. 23.70
 ,, 22 Melrose Park, Ill. 9.80
 ,, 23 Philadelphia, Pa. 21.30
 ,, 69 Pittsfield, Mass \$7.80
 ,, 79 Detroit, Mich 31.20
 ,, 24 Chicago, Ill. 11.70
 P-lė J. Tamašauskaitė
(Auka 6-tam Seimui) 5.58
 Viso 705.33

Spalių mėnesis.

Kuopa. **Aukos. Organas.**
 ,, 20 P-lė O. Z. Bugalaitė (prenu-
meratos) 3.00
 ,, 90 Harrison, N. J. 5.40
 ,, 31 Binghamton, N. Y. per p-lę

J. Tamašauskaitė 45
 ,, 48 Springfield, Ill. per p-lę C. Cas-
per 7.80
 ,, 41 Brooklyn, N. Y. per p-lę M.
Šiupiniūtę 21.60
 ,, J. Glinskio (prenumerata) 2.00
 Pt. F. A. Barchis (prenume-
rata) 2.50
 ,, 12 New York, N. Y. per A. Čal-
kį 2.70
 ,, Iš Petterson, N. J. už klišę
J. Spran 2.00
 ,, 89 Pittsburgh, Pa. per p-lę M.
E. Puidą 4.90
 ,, 6 Hartford, Conn. per J. A.
Petekį 37.80
 ,, 51 Sheboygan, Wis. per p-lę V.
Buividaitę 6.30
 ,, 80 St. Louis, Mo. per K. Vuo-
saitį 4.20
 ,, M. T. Dovmantas org. mo-
kestis 1.00
 ,, 9 N. S. Pittsburgh, Pa. per
p-lę E. Lukoševičiūtę 6.10
 ,, 19 Baltimore, Md. per A. P.
Benešiuoną 49.80
 ,, 29 Newark, N. J. per M. Sepo-
naičiūtę 18.20
 ,, 39 Minersville, Pa. per kp. val-
dybą 4.00
 ,, V. Stančikas (už prenume-
ratą) 1.50
 S. Vasiliauskaitė iš Amster-
dam, N. Y. (prenum.) 2.00
 ,, 93 Rochester, N. Y. per R. Še-
relį 36.70
 ,, 60 Kewanee, Ill. per Ig. Damb-
rauską ("V." sp. auka) 36.50
 ,, 7 Waterbury, Conn. per A.
Jakštį 12.90
 ,, 84 Chicago Hights, Ill. per P.
Eitutį 4.30
 ,, 82 Gary, Ind. per B. Stankų
..... 8.90
 Viso 282.55

Lapkritis.

,, Kun. F. Kemėšis (organo
mokestis) 5.00
 ,, 42 New Britain, Conn. per p-lę
R. Pasaravičiūtę (auka) 8.81

KAS JAUNIMO VEIKIAMA.

EXTRA!

Chicago, Ill.

Pirmas rimtas žingsnis.

Sausio 19 d. Lietuvos Vyčių Chicagos Apskričio susirinkimas padarė rimtą žingsnį prie nuosavos spaustuvės.

Aukojo taip:

M. Zujus \$ 50.00

po \$ 10 00: P. Andriiliunas, kareivis P. Sriubas, A. Krenčius;

Po 5.00: P. A. Mureika, kareivis Karečka, J. Vilimas, S. Daunoras K. Tvarkunas;

Po 2 00: V. Kazakevičia, V. Rusilas;

Po 1.00: S. Mikša, A. Stulga, A. F. Stankus, J. Puodžiunas, A. Spranaitė.

Surinkta 114.00

Ig. Sakalauskas pažadėjo 5.00

Viso 119.00

Tai tokia pradžia svarbaus darbo, prie kurio atlikimo nesvyruodami pradėdame eiti.

WATERBURY, CONN.

Mažai iš mūsų miesto rašoma apie vietinių L. Vyčių kuopos veikimą. Ar tai nenorima daug augštintis, ar kas tokio taip sau nepaisančio yra. Jei gu kitų miestų kuopos smulkmenas ir didesnius veikimus garsina, kodėl mūsų vietinė 7 kuopa, kuri gana daug dirba, o tyli?

Nesumeluosiu, jei pasakysiu, kad vietinės L. Vyčių kuopos nariai šįmet Kalėdinin Fondan suaukavo, tik jie vieni, viršaus 1500.00, o kuopoje pilnų narių nėra pilnai 200, išskyrus priaugančiąją jaunomene. Ar-gi neverti pagyrimo?

7 Vyčių kuopoje dirbama pasidalinus į šakas: choras, kuris tarnauja bažnyčioje, vedamas p. J. V. Kovo; Teatralė grupė; Tėvynės Lietuvos rėmėjai, kurie dirba prie T. Fondo įvairiose komisijose; ir priaugančiųjų Vyčių visokios rūšies atletikai. Dideliuose darbuose dedasi visi vienon kruvon ir padaro inžymius darbus taip, kad kaip praėjusių Kalėdų, Tėvynei Lietuvai viršaus \$ 1500.00 dovana.

Bet negana dar to. Praėjusį rudenį pastatė tris vakarus ir koncertą vietinės parapijinės mokyklos

naudai. Apie šešis kartus choristai dalyvavo T. Fondo ir kitokiose surengtose prakalbose įvairiomis dainomis pagražindami pajvairindami programus.

Štai ir šįmet sausio 5 d. jau įvyko puikus vakaras. Statyta "Kalėdų Naktis." Taip pat visas uždarbis skiriamas vietinės mokyklos naudai.

Ateities programos nustatyta platus. Rengiama lošti "šv. Cecilija," "Nekaltas šposas," ir "Palangos Mergelė." Na, prieš šv. gavėnę neapleis ir metinio koncerto, kuris kasmetai budavo plataus programo. Dabar L. Vyčių 7 kuopa visose dailės srityse vadu turi p. J. V. Kovą. Tas milžinas žilis stengiasi mūsų jaunimą vesti, lavinti, stumti pirmyn ir jį skatinti prie nenuilstančio veikimo. Nors jis gana visko nukenčia: ir neapykantos, ir vargo, ir nemigio, bet jis nieko nepaisindamas stumta — stumia jaunimą pirmyn.

Taigi, mūsų kuopoje tokis yra veiklumas.

Gal kas pamans, kad kuopa yra labai turtinga... Vai dar turi \$ 3.00 su centais skolės iš praėitų metų. Bet, mat, čia nariai nesivaro ant pinigų, kad išdas jų kuopos butų kupinas. Tai yra Draugijos pasišventimas dirbti visuomenės labui.

Vyčių vietinė kuopa daug turėjo visokių nemalonumų. Mat, prieš susitversiant mūsų mieste gyvavo 4 ar 5 visokių pažiūrų lietuvių jaunimo teatrališkos kuopelės: ir socialistų, ir laisvamanių, ir krypuojančių katalikų, na ir gerų katalikų; buvo kaip koks ir šventakuprių sektos; visus juos rišo neva dailės pažiūros; vieni kitiems prijausdavo, o kaip Vyčių Teatralė grupė ir choras stojo scenos srityje dirbti, tada anos visos grupės stengėsi visos dar arčiau susivienyti, kad kaip nors Vyčių dvasią nuslopinti. Nesmagios valandos buvo; sunku buvo Vyčių dvasią silpninti veikime. Pernešė Vyčiai ir tą vargą. Jie stojo visomis jėgomis prieš tą laisvamanišką ukaną ir išlaikė; ir ko tolyn, to pasekmingiau jiems eina darbas.

Gi tos mišrios teatralės ir kitokios grupės nusilpo, kitos visai iširo; šventakuprių choras išnaujo perramstytas vos tik kvėpuoja, nors jų "lyderis" gana "štant" vyras, bet mažai kvapo, mažai dvasisios prie jaunimo prieiti. O katalikiškas lietuvių jaunimas dabar permato, kur yra branduoliai, o kur tik šiukšlės, ir visi prie L. Vyčių spiečiasi ir sako: Aš ir noriu būti Lietuvos Vytis arba Vytė!

Tokios tokelės iš mūsų gyvenimo.

Paežerių Narys.

BALTIMORE, MD.

L. Vyčių 19-ta kuopa laikė metinį susirinkimą sausio 5 d. 1919 m. Susirinko nemažas skaičius jaunimo, tad ir buvo daug nuveikta tame susirinkime.

Pirmiausiai išreikšta padėka senajai valdybai už jos prakilnų pasidarbavimą pereinamais metais. Vėliau rinkta nauja valdyba 1919 m. Į valdybą pateko sekanti: Juoz. Jenulevičius—pirm., A. Žukauskas—vice-pirm., J. Stočkus—rašt., J. Lazauskas—iždin., A. Benešius—fin. raštin., iždo globėjais: K. K. Žvinklis, V. Pilinkevičius.

Išrinkta veikiančioji komisija (Board of directors): S. Lietuvninkas, Vaitkevičius, A. Žukauskas, P. Ručys, E. Tamašauskiutė, P. Kasieriauskienė, J. Jenulevičius.

Kuopos korespondentu—K. K. Žvinklis.

Po išrinkimo valdybos visi prisžadėjo veikti kad mūsų kuopa aukty nariais ir turtu.

Ištikrųjų kuopa išsirinko energingus veikėjus į valdybą, kurie daugiausiai buvo ir yra atsidadę veikimui L. Vyčių labui.

Nutarta įrengti vakarą su programu, kuris ivyks sausio 27 d. Statysime keletą veikalų, kaip tai: 1) "Nespręsk neištyręs", 2) "Be Moterų", 3) "Dantistas", 4) "Be žodžio".

Tame rengiamame vakarėlyje dalyvaus gerb. Jonas Čižauskas.

Nutarta atnaujinti "Darbininko" prenumeratą 1919 metams.

"Business manager" išdavė raportą. Mūsų kp. turi savo kambariuose visokių dalykų vertės \$1.500; kasoje pinigų dar yra \$300.00 suviršum, tai reikia, jog mūsų kuopa stovi ant gero laipsnio, kurios turtas netoli poros tukstančių dolerių. O narių skaičius apie 150 ir vis auga.

Lai gyvuoja ne tik Baltimorės, bet ir visų kolumbijų Vyčiai! (Graži baltimoriečių Vyčių širdis! "Vyčio" red.).

K. K. Žvinklis.

HARTFORD, CONN.

Jurgis Burba, 25 m. amžiaus, prisirašęs į L. Vyčių 6 kp. birželio mėn., 1918 m., lapkričio mėn., 1918 pasimirė nuo ispaniškos epidemijos. Kad tėvą turėjo Pensylvanijoje, tai ten ir laidotuvės atsibuvo.

Šis jaunikaitis troško pasidaruoti tautos labui, bet Dievas pas save atsiėmė. Lai jam buna lengva ši svetima žemelė!

Buvo tylus, blaivus ir padorus jaunikaitis.

L. Vyčių 6 kp. rašt.

ELŽBIETA ŽIVAIČIUTĖ,

Narė ir veikėja L. Vyčių 80-tos kuopos, St. Louis, Mo. Tėvų auklėjama tautiškoj dvasioj, myli savo kalbą ir ja gražiai kalba. Ji yra gabi deklimatorė, dainininkė ir platintoja mūsų organo "Vyčio".

CHICAGO, ILL.

L. Vyčių 16-tos kp. vakaras.

Sausio 5 d. šv. Jurgio par. svetainėje L. Vyčių 16-ji kuopa surengė viešą vakarą. Programą vedė J. Baubkus—kp. vice-pirmininkas.

Statyta veikalas "Nieko be priežasties" Vaidino Vytės Em. Gedgaudaitė, M. Stambriūtė ir Vytis K. Tvarkunas. Nors veikalas silpnokas, maža akcijos, vis-tik vaidinimas publiką traukė, pagavo jos domą. Delto, kad buvo aktoriai geri, kad nemaža artizmo rodyta. Vis tai dėka p-lės E. Gedgaudaitės, kuri turėdama aktorės gabumus., turėdama dailės reišimo nuovokos, pati gerai lošė ir nustatė kitus lošėjus. Mantant brendimą dailės pajėgų, kaip norėjusi, kad mūsų scenoje pasirodytų didesni veikalai ir didesnių gru-

pių pildomi. Jau ir mūsų publika pradeda nuvokti dailės skonį ir apkainuoti jos vertę.

Publikos buvo apypilnė svetainė. Todel ir pelno kuopai atliko, kurio \$30.00 sekančiame susirinkime paskyrė "Vyčio" spaustuvės reikalams.

X.

BROOKLYN, N. Y.

L. Vyčių 41 kp. turėjo metinį susirinkimą sausio 2 dieną, 1919 m. Išrinkta nauja valdyba: pirm. kareivis—A. Šniečkus, vice-pirm.—p-ni A. Šimutienė, prot. rašt.—kareivis M. Ražanauskas, finan. rašt.—M. Šiupeniūtė, išd.—V. Abraičiūtė.

Tarp kit-ko, visi nariai prisizadėjo karštai veikti visuomenės ir tėvynės labui.

Turiu pažymėti ir tą, kad čia Vyčiai puikiai dar buojasi. Sausio 4 d., 1919 m. statė scenoje veikalą "Nastutė" ir "Daina be galo". "Nastutė" vaidino šie: O. Giliūtė, V. Abraičiūtė, J. Mažeika, K. Pusnikas, J. Viršulis, J. Dailidėnas. Visi, ypač Giliūtė ir Abraičiūtė, šauniai atliko savo roles. "Daina be galo" išpildė: J. Tumasonis, J. Krasnis ir kiti. Šio vakaro programą žmonės taip patiko, kad daugumas išreiškė norą kitu kartu jį matyti. Žmonių buvo pilna McCadin salė. Valio, Vyčiai! Jusų darbai neša naudą visuomenei ir Lietuvai.

Tamepat vakare išnešta rezoliucija prieš lenkų savinimąsi Lietuvos ir Vilniaus.

Muzikos dalį vedė gerb. varg. J. Banys.; režisierium buvo K. Pusnikas; vakaro vedėju buvo kareivis A. Šniečkus.

Koresp. J. St-tis.

BALTIMORE, MD.

L. Vyčių 19tos kuopos nariai Dėdės Samo armijoje:

1. Dr. Jonas Veberas,
2. Dr. Jonas Bučnis,
3. Inž. A. Sakevičius,
4. Med. mok. A. Bučnis,
5. St. Benešius,
6. A. Sakevičius,
7. V. Nemuras,
8. V. Jasaitis,
9. A. Kairis,

Tai mūsų kuopos garbės nariai, kurie kariavo už tautų liuosybę..

St. Benešius tris kartus buvo ugnyje ir liko sveikas, bet 4tu kartu liko sužeistas trimis žaizdomis.

V. Nemuras yra dabar Francijoje sunkiai sužeistas. Bet jie rašo, kad jiems yra lengva kęsti žaizdas, atminus laisvą Tėvynę Lietuvą. Jie sakos, nesigailėtų nei gyvasties bile tik Lietuva būtų liuosa.

Konst. K. Žvinklis.

KEWANEE, ILL.

Sausio 5 d. L. Vyčių 60-ta kuopa laikė metinį susirinkimą. Į kuopą įsirašė p-lė O. Gaižauskaitė ir P. Sodaikis.

Išrinkta valdyba sekantiems metams: pirm.—Ig K. Dambrauskas, pagelbin.—M. Kvetinskaitė, rašt.—O. Galeckiuotė, finansų rašt.—M. Maršalkiuotė, išdininku—Al. Juočis; maršalkais P. Zujus ir V. Višniauskas.

Įsitikėję, kad nauja valdyba daug darbo nuveiksianti.

Josvainietis.

GRAND RAPIDS, MICH.

Gruodžio 25 d. vietinė L. Vyčių 43-čia kp. įrengė šeimynišką vakarą pagerbimui savo darbštaus vargonininko — V. Puzaro. Laikė skaniai sutaisytos vakarienės pasakyta daug kalbų, išreikšta daug minčių, o užsiminus apie Lietuvą ir jos padėjimą, Kalėdinin Fondan sumesta 15.25 aukų.

J. B.

LIETUVOS VYČIŲ CENTRO VALDYBOS ADRESAI.

DVASISKAS VAD.: kun. M. J. Urbonas, 301 State St., Du Bois, Pa.

PIRMIN.: A. Aleksis (Aleksandravičius, 180½ Cardoni Ave., Detroit, Mich.

VICE-PIRMIN.: A. E. Petrauskaitė, 4 Congress Ave., Waterbury, Conn.

RAŠTIN.: V. Rukštalis, 151 Garfield Ave., Valparaiso, Ind.

IŽDININKAS: P. Baltutis, 3261 So. Halsted St., Chicago, Ill.

IŽDO GLOBĖJAI:

J. Vilimas, 3934 So. Rockwell St., Chicago, Ill.

S. Šimulis, 726 W. 18th St., Chicago, Ill.

LITIRATIŠKOJI KOMISIJA:

Dr. J. J. Bielskis, 703 Fifteenth St., N. W. Washington, D. C.

Pr. Juras, Kenrick Seminary, Webster Grove, Mo.

L. Šimutis, 456 Grand St., Brooklyn, N. Y.

J. Navickas, Catholic University Apostolic M. House, Washington, D. C.

V. Greičius, 8315 Bellevue Ave., Cleveland, O.

Turinys "Vyčio" No. 1 | 58 |

I. Gana kampininkėuti. MATAS ZUJUS.	1 pusl.
II. Vyčiai, subruskime! CENTRO VALD.	3 "
III. Apžvalga ir pastabos:	
1. Vyčių diena; 2. Atkreipkime dėmesį.	5 "
IV. Amerikos Lietuvių Atst. pranešimai K. PAKŠTAS	6 "
V. Musų klaida. J. ŠIRVINTAS.	8 "
VI. Jaunime, pirmyn! J. BALTIS.	10 "
VII. Kodėl esu Vytis?	
1. Delko aš esu Vytis? A. J. P.	12 "
VIII. Geras pasiteisinimas. J. V. K--S.	12 "
IX. Į vienybę. J. TURČINSKIS.	12 "
X. Plaučėjai verpetuose. JUSTAS ZUDRYS.	13 "
XI. Neverk, matušėle. MAIRONIS.	17 "
XII. L. Vyčių jaunamečių skyriams įstatai.	18 "
XIII. Daugiau domos priaugančion jaunuomenėn. F. V-TIS.	20 "
IVX. L. V. Ch. Apskričio Choro garbės nariai J. VILIMAS.	22 "
XVI. Kuno sveikumas ir dvasios tvirtumas. Vertė Pr. JURAS.	22 "
XVII. Iš Centro Raštinės:	
1. Inžengus į Naujus Metus; 2. Musų karininkai; 3. L. V. C. R. finansinė atskaita. V. RUKŠTALIS.	25 "
XVIII. Aukos "V." spaustuvės reikalams. V. RUKŠTALIS.	28 "
XIX. Kas jaunimo veikiama (korespondencijos):	
1. Chicago, Ill.; 2. Waterbury, Conn.; 3. Baltimore, Md.; 4. Hart ford, Conn.; 5. Chicago, Ill.; 6. Brooklyn, N. Y.; 7. Baltimore, Md.; 8. Kewanee, Ill.; 9. Grand Rapids, Mich.	29 "
XX. Valdybos adresai.	31 "
PAVEIKSLAI:	
1. Mažoji Lietuva (Pajurių sodžius); 2. Mažoji Lietuva (Žuvininkų sodžius Gilija); 3. Lietuvos bakužė; 4. Kun. Brigmanas; 5. El. Živaičiuotė.	

"VYTIS,"